

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د لنډو کيسو ټولگه

کر مه کلی

Download from: aghalibrary.com

لیک
زرگی علیخېل

سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه

د کتاب چاري د ليکوال په حق کي خوندي دي

گرمه گلی	::	کتاب	◆
زرگی عليخېل	::	ليک	◆
زرگی عليخېل	::	کمپوز	◆
alikhailnajeeb@gmail.com	::	اي مېل	◆
03023823974	::	موبائل نمبر	◆
العکراش کمپيوټر گرافکس	::	پوښتی	◆
500	::	تعداد	◆
سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه	::	له خوا	◆
گوارخ پبلي کپشن جناح روډ کوټه	::	پبلشر	◆
2019ع	::	چاپ کال	◆
150	::	پيه	◆

د هوندلو درک : السراج بک سينټر جناح سينټر جناح روډ کوټه

کتاب پلورنځی، ريگل پلازه دکان نمبر ۷ جناح روډ کوټه

ال جان پبلشرز شېراني مارکېټ عبدالستار روډ کوټه

تکتو کتاب کور کاسي روډ کوټه

اباسين کتابونه پلورنځی، مين قصبه کالوني سټاپ اورنگي

ټاؤن، نزد قلندري هوټل کراچي

پښتو اکېډمی، بک شاپ، پېښور يونيورسټی پېښور

ٲرون

زما د ٲولو خواخوږو

يارانو

ٲه نوم چي زما د غم او بنادي ملڪري دي

زرگي عليخېل

ڊالی

د

سعادت حسن منڻو

وسپڻڇلي روح ته
چي قلم ئي رڻتيا او بر بند ليڪل

زرڪي عليخېل

لاڙ

7	د زړيڪي علي خېل..... ماڻھام خيٽڪ
16	ميينه او مننه
19	(1) ڪرمه ڪلي
24	(2) وڙوند
28	(3) دنده
38	(4) خط
49	(5) چمچه
54	(6) ڪمان
56	(7) لاهاصل بشر
62	(8) لوبته
72	(9) نخينه
75	(10) ويلن

د زرگی علیخېل د افسانو جنسي حسيات

جنس پخپله يوه لويه موضوع ده او بيا که په نړيواله کچه په عمومي توگه او په ادب کي په خصوصي توگه او بيا په ادب کي هم په افسانه کي خاص الخاص توگه يوه لويه موضوع په هر دور کي پاتي شوې ده. چونکې د دې موضوع د ژوند سره ډېر اړتيايي نازک تعلق دی، ولي چي د دې موضوع په اړوند مور په يو خاص ټولنيز نظام کي د استوگني له سببه خپل اصل هم لا دريافت کولای شو او دغه رنگه د دې په وسيله د خپل ټولنيز تشخص د پېژندلو او پوهېدلو کومک هم تر لاسه کېدی شي، خود ټولونه اول دا خبره ضروري گڼم چي اول جنس باندي خبره اوشي چي جنس دی څه شی؟ جنس څه ته وائي؟ افسانه او جنسي کلچر څه شی دی؟ د جنسي افسانو موضوعات، جنسي رجحانات او روئي، جنسي انحرافات او د داسي افسانو په راتلونکي د اغېز په باب هم خبره اوشي چي په دې کتاب کي په افسانو کي موجود جنس، جنسي مسائل او په نفسياتو د پوهي کومک نه يوازي تر لاسه شي بلکې بر لاسه هم شي.

په مشرقي ژبو کي جنس په ډېرو محدودو معنو کي راخستې شوی دی. لکه فرهنگ اصفيه کي د جنس د توري معنا ذات، قماش، نوع او صنف دی. هم دغه رنگ په فيروز اللغات کي ئې هم قريباً قريباً هم دغه معني دي. ولي د

زړګۍ عليځېدل

ګرمه ګلۍ

انګرېزۍ په ډګشنرو کې د جنس (Sex) د توري ډېر پراخ او وسيع مفهوم اخستې شوی دی. په "Websters" ډګشنري کې د (Sex) مراد داسې اخستې شوی دی.

ژباړه: يعنې نر او بنځه يا نرينه او بنځينه ګردارونو له کبله يا د دوی د ګرداري صفاتو له سببه توپير او هغه ټول څيزونه د کومو چي تعلق د جنسي اسودګۍ يا د زېږون سره دی. يا په دواړو کې د موجود جنسي کشش سبب وي چي دواړه د يوه بله تقاضا کوي. دغسې اکسفورډ ډګشنري کې د جنس (Sex) وضاحت داسې شوی دی.

ژباړه: په عامه توګه د جنس نه مراد په نر او بنځه کې توپير يا تمیز دی. خود جنس د جديد استعمال له رويه د توليد په اعضاؤ کې د دوی د جوړښت او په عمل کې د توپير يا تمیز په حواله په نر او بنځي کې فرق دی.

د علم سماجيات له رويه په حياتياتي بڼه د نر او بنځي توپير يا تمیز له وجي جنسي رشته يوه سماجي رشته هم وي نو د جنسي ضرورياتو سره د دې تعلق جزوي وي.

ډاکټر ټوني ليک (Dr, Tony Lake) په ډېرو ساده ټکيو کې د جنسي تعلق وضاحت د جنس په حواله څه داسې کوي.

يعنې د جنس نه مراد د نر او بنځي د ملاپ د پارو د اعضاؤ تناسل د اشتعال او بيا د دغه اشتعال په نتيجه کې د پکاروني عمل ته جنس وائي.

گر مه گلی، زړگی علیخېدل

غرض مذكر او مونث یا نرينه او بنځينه کردارونو
کي د مشترکه مخصوص حياتياتي تعلق لرو چي دې تعلق
ته جبلي تعلق يا جبلت وايو.

ډاکټر نعیم احمد د فرائيد په حوالې د جبلت داسي
تعريف کړی.

جنس يو پيدائشي خلقي رجحان دی کوم چي د
نفسياتي اعمالو رهنمائي کوي. مثلاً د حسن جبلت،
ادراک، حافظه، تفکر او داسي نور. په رنگ د نفسي
اعمالو په هدايت او رهنمائي عضويه يو مخصوص هدف
په لور وړل، جبلت ته د يو داسي سيند يا خوړ سره تشبيهه
ورکړی کېږي يا شوې ده کوم چي تل تر تله په خپلو ټاکلو او
معينه لارو بهېږي.

د هر جبلت څه نا څه مقصد ضرور وي. مثلاً د
جنسي جبلت تعلق په بنيادي توگه د نسل د بقا سره دی او
په دې حواله په انسانانو او ځناورو کي فرق دی. په
انسانانو کي د جبلت د کارروائي تعلق د نسل د بقا سره سره
د سماجي عمل سره هم وي. (اگر چي د داسي صورت تعلق
د شعور او ارادې سره دی). ولي ځناورو کي د څه مقصد
پوره کولو هيڅ سوچ نه وي بلکي د ځناورو جبلت، برائ
جبلت وي. ولي چي دوی کي د جنسي جبلت د پکارونې
تعلق د هيڅ قسمه سماجي عمل سره نه وي. د دې نه موردا
نتيجه اخذ کولای شو چي په انسانانو کي جنسي جبلت د
مخصوصو رجحاناتو تابع وي او هم د دې مخصوصو

جنسي رجحاناتو له کبله په تمامو انسانانو کې جنسیت (Sexuality) د خپلو سماجي یا ټولنيز اړیکو او رشتو په حواله د مخصوصو رجحاناتو حامل وي. خو یاده دي وي چې د هېڅ قسمه رابطو یا اړیکو بغير هم یو نریا بنځه د جنسي کشش له رویه دوی یو بل ته جنسیت ظاهرولی شي. خو جنس او جنسیت د سماجي رشتو په حواله قابو کولای یا منظم کولای شي. کومو ته چې مور سکه او ناسکه، خپلي او پردي رشتې وئیلی شو.

په پښتو ادب کې د جنس په موضوع خور وور کار شوی دی، دا موضوع په نظم کې هم څېړلې شوې ده او په نثر کې هم. په شاعری کې په اولسي ادب کې خصوصاً په ټپه او غاړو کې دا موضوع ځای په ځای څېړلې شوي او څېړلې شوې ده. خوشحال خټک په خپله شاعری کې جنسیات خپله موضوع ګرځولي. حمید بابا هم دا موضوع ځای په ځای په کارولي. غني خان هم د دې موضوع نه کار اخستی. اشرف مفتون هم جنسي موضوع د خپلي شاعری محور ګرځولي او نن سبائې ځوان کهول هم پکاوري. چونکې دې وخت زموږ موضوع افسانه ده نو ځکه د جنسیاتو د څېړنې او د حسیاتو د پاره تر افسانې ځان محدود ساتم.

په پښتو نثر کې په ناول او افسانه کې جنسي موضوع پکارولی، په ناول کې ماټو خان د جنسي موضوع یو ښکاره نامه ده. په افسانو کې هم دا موضوع ځای په

ځای پکارولی شوې چې طاهر افریدی، زیتون بانو، پروین ملال، فاروق سرور، حسینہ گل او داسې نورې ښکاره نومونه دي. خو زرګي عليخېل نجیب په اول ځل د افسانو ټولګه کې جنسي حسیات په ډېر جرات، بې باکۍ او د اصلاح په خوځښت کې راغښتي ټولني ته وړاندي کړي.

د زرګي عليخېل نجیب په دې ټولګه کې ټول ټال لس افسانې شاملې دي چې په یو یا په بله حواله جنسي موضوع په کې زیر بحث ده. خو د زرګي عليخېل نجیب د دې افسانو شاته یو اصلاحي پیغام دی. هر لیکوال لکه چې څنګه نوري ستونزي په ټولنه کې ویني او د خپل لیک موضوع ئې ګرځوي هم دغه رنگ جنس هم د ټولني یوه ستونزه ده. خو د ټولني د فشار له وجهي پرې څوک قلم نه پورته کوي او ځانونه پرې یا غلي کړي او یا پرې سمجهوته وکړي. خو زرګي عليخېل نجیب د دې ستونزو په موضوعاتو نه ځان غلی کړی او نه پرې سمجهوتې ته تیار دی او چې څه ئې په دې ټولنه کې لیدلي، کتلي، مشاهده کړي او دا هر څه ورته دیو ستونزي په شکل کې را وړاندي شوي نو د خپل قلم ته من و عن سپارلي او دې ستونزو ته ئې د شاعری یا د ناول بڼه نه ده خپله کړې، بلکې د لنډو کیسو کینوس ئې ورته غوره کړی او دغو ستونزو ته ئې یو داسې افسانوي رنگ ورکړی چې په کیسه کیسه کې ئې ستونزه هم وړاندي کړې او د فن لمن ئې هم نه ده پرې ایښې. ګو چې کله کله ډېر ښغ پرې راغلی خو فنکارانه

گر مه گلی

زړگی علیخېل

ریاض کي ئې بیازر خان راژغورلی او خبره ئې په اشارو کینایو ته راوړې او د فن په کالو کي ئې خبره په ډېره حسینه پپرایه کي رانغښتې. دا افسانې گوچي د موضوع له لحاظه خپله معنا تر سره کوي، ولي چي د ادب د قاري د پاره په کي د جنس نه په پورته هم ډېر څه شته.

گر مه گلی. یوه اصلاحي افسانه ده چي د جنس په بنسټ خپله وظیفه تر سره کوي. گر مه گلی. لکه چي د نوم نه ظاهره ده د ژو معني افسانه ده. لفظي او باطني دواړه معني ئې د خوندي. په دې افسانه کي بناغلی لیکوال په دوو زاویو د یو کردار له عمله خپل مقصد ته د رسېدو هڅه کوي او په ډېر ساده باده او واضح ابلاغ تر دغه سنگمیله خان رسوي. د دې موضوع که یو اړخ ته ډېره عامیانه ده ولي په باطن کي ډېره باغیانه ده او د دې افسانې دغه باغیانه عمل ئې د یو کردار "خاني" د منفي مشغوله نتیجه ده. په دې افسانه کي وینه ورکول، انجکشن او گر مه گلی هغه علامتونه دي چي که یو پلا د مرض او د مریض د صحت او د ژوند منلي او کوټلي اسباب دي نو بل اړخ ته د دې انجکشن یا د ستنې غلطه او نا مناسبه پکارونه او په گر مه گلی کي ټولنیز مریضانو ته د خپلو رگونو نه د هغوی رگونو ته د وینو انتقالول په خپله خان انتقال ته سپارل دي. په دې افسانه کي ستن یا انجکشن یو داسي ژوندی علامت دی چي که یو پلا مړي رغوي نو بل پلا د ژوندو نه مړي هم جوړوي.

وروند یو علامتي افسانه ده. خو علامات ئې ډېر گونجلك نه دی. ابلاغ په کي شته. دا افسانه په نفسياتو او جنسياتو اډانه ده. دا افسانه د حسياتو سره تعلق لري. دا افسانه د وړوند په حسياتو بحث کوي. د وړوند د بصر د نشتوالي له کبله د سماعت تېزوالي یو په دوه شي او هغه د خيزونو پېژندگلو د هغه د آواز نه په بڼه طريقه کولی شي. دا افسانه هم په باطن کي اصلاحي افسانه ده چي پرده د رانده نه هم کول پکار دی. که هغه دي نه وينی نو ته خو ئې وينې. د دې افسانې ابلاغ ډېر واضح دی. هيڅ پيچيدگي په کي شته. ترڅه حده طنز او مزاح هم په کي شته چي د اصلاح اړخ ته اشاره کوي.

دنده افسانه يوه ساده او روانه افسانه ده. د موضوع لحاظ سره زړه ده. موضوع ئې موبنلې ده او په دې موضوع يا د دې سره تړلې بلا افسانې ليکلي شوي. ولي د دې افسانې موضوع اصل ترنگ پوائنت د درېيم گړي ده. په دې افسانه کي ستونزه د غلط سوچ او د غلط اړوچ ده. په بنځي د بدگمانۍ اظهار دی او د نر کردار ته په مخ يوه زورداره څپره ده.

خط، دا کرداري او مکالماتي افسانه ده. دې موضوع ته ورته ډېري افسانې په نورو ژبو کي ليکلي شوي، ډرامې او فلمونه هم جوړ شوي، په پښتو ادب کي د خطاطی او بياد جینی ورسره اړیکه يوه نوې تجربه ده. بڼه افسانه ده او د ډبل پارټ لکه چي اوله تجربه وي. په پښتو

گر مه گلی

زړگی علیخېل

ادب کي د تجسس نه ډکه افسانه ده خو د انفرادي مشاهدو او تجربو یوه داسي بېلگه ده چي هر چاته اپیل کوي.

چمچه افسانه د ټولني په اجتماعي سوچ طنز دی. او اختتام ئې تکل ته ورته دی. خو که یو پلاد اسد خود کلامي دا افسانه خوندوره کړې ده بل پلا تکل ته ئې هم ورته کړې ده. خو افسانوي رنگ ئې بېللی نه دی. د افسانې خواږه په کي تر آخره ځان نبودنه کوي.

گمان، په دې افسانه کي تلوسه کمه ده، خو دا افسانه د رئیليزم یا حقیقت نگاری داسي یوه بېلگه ده چي د داسي ستونزو په بییا مور په ټولنه کي مخ کېږي خود صنفی امتیاز له وجهي په ټولنه کي هر سړي په داسي ستونزو ځان غلی کړی وي. باوجود د دې چي د حقیقت نه هر سړی خبروي، ولي د یو بل سره ئې د وئیلو جرات نه شي کوی او دا افسانه د یو داسي حقیقت بنکارونه کوي.

لا حاصل بشر، دا اصلاحي افسانه ده. په دې افسانه کي په جنس کي د اصلاح هڅه ده. مکالماتي افسانه ده او په زور دارو مکالمو اډانه لري.

لوبته، ښه افسانه ده خو پېغام ئې د علامت یاد تخلیقيت په ځای ډېر ښغ دی او د فني په ځای اصلاحي دی. ښه افسانه ورته په دې وایم چي که ظاهره په کي جنس دی نو پټه په کي دانس اصلاح هم ده.

نخبه، یوه عامه ساده او سوچه افسانه ده. په کردارونو اډانه لري. په ټولنه طنز دی. د کردارونو کمزوري

ڪرمه ڪلي
زرگي عليخېل
په ڪي بنودلې شوي ده چي دنراو د بنخي په بي اعتمادی
بنیاد لري.

ويلن، يوه اصلاحي افسانه ده. په ټولنه خصوصاً
په ځوان كهول طنز دی او د ننني په پښتو فلمي كلچر هم يوه
نيو ڪه ده چي ځوان كهول بي لاري كوي بلکې ډپرئې بي
لاري كړل.

الغرض په دې كتاب كې ټولي افسانې چي حوالې
ئې ما راخستي، د دې مقصد په ټولني كې جنسي رجحانات
اوروئې په گوته كول دي او د اصلاح هڅه كول دي. زما په
خيال د دې نه دي هرگز څوك دا معنانه اخلي چي گنې د دې
نه د ليكوال خداي مه كړه د فحاشۍ اړخ ته د ټولني د بوتلو
هڅه ده. دا هم لكه د نورو ستونزو يوه ټولنيزه ستونزه ده چي
د يوې داسي غټې تناکي په شكل كې موجوده ده چي د
ټولني په رگونو كې له درده څرېكي وهي او دغه تناکي ته
زرگي عليخېل نجيب د يو سماجي ډاكتور د قلم څوكه تېره
كړې او نو او زوی ترې راباسي او صفا سوتره كوي ئې. چي
يو ازي مريض پرې نه بنه كېږي بلکې د ټولني د خالصي
اصلاح د پاره ترې ټوله ټولنه صحت يابه كېږي.

مننه

ماننام خټک ايډو ڪپټ

فريد چيمبر، ڪراچي

18-09-2019

مینه او مننه

د خدای پاک په فضل او احسان او د ملگرو پښتنو په ډاډ او مرسته داده د خوږې پښتو په چوپړ کې درېمه د لنډو کیسو ټولگه ستاسو مینه والو تر لاسو در ورسېده. د لوی متعال څښتن ډېر زیات شکر گزار یم چې د خوږې پښتو و چوپړ ته ئې درولی یم.

د هري ژبې ادب د هغه د تخليقي ادب د لاري پېژندل کېږي. ژبه هلته بډايه کېږي چې په کومه ژبه کې د تخليقي ادب پنگه درنه وي. زما په فکر په پښتو ادبياتو کې د کیسه ايز ادب صنف د شاعری د صنف په مقابله کې ډېر کم تخليق شوی دی. زموږ د عصر لیکوالان ډېر کم د کیسه ايز ادب خواته توجه ورکوي، د شعر په میدان کې پیاوړي دي خو د کیسه ايز ادب په میدان کې بیا خال خال لیکوالان لگيا دي زیار کاږي. باید موږ د شعر د تخليق سره سره د کیسه ايز ادب خواته هم توجه وکړو او خپله خوږه پښتو د نورو گاونډيو مترقي ژبو په کتار کې ودروو.

د دې ټولگې پر لنډو کیسو څه تبصره کولنه غواړم، د بنو او بدو پرېکړه ئې ستاسو پر علمي نظر پرېږدم، خدای دي وکړي چې ستاسو ادبي تنده درماته کړي او د پښتو کیسه ايز ادب په لمن کې یوه گټوره اضافه وگرځي.

گر مه گلی زړگی علیخېدل

دلته به زه د هغو ملگرو مننه خپل فرض وگنم چا چې
په دې ټولگه کې خپل تروسه څه نا څه ونډه شریکه کړې ده.

زړه ته راتېر، د تکل د دنیا نوموړې شهره، زما ادبي
ملگری او ډېر خوږ انسان بناغلي ایدو کپټ ما بنام خټک
صاحب یو جهان مننه کوم چې د دې ټولگې پر متن ئې خپله
علمي رایه له تاسو سره په تحریري توگه شریکه کړه. هم دی
و چې د دې ټولگې د لنډو کیسو پر نفسیاتو پوهېدی. یو
ځلي بیایې د زړه له کومي مننه کوم. الله دی د ده نېستي پر
مورنه راوړلي. قلم ئې نور هم تاند او بهاند غواړم.

یاران به بیا سره یاران وي
غماز کمبخته هسي زړونه بدوینه

زما یاران.... د خدای په فضل دي خوبې شمېره او
خدای دي ئې راته ژوندي او گړندي لري، د خپلو ټولو
خواخوږو یارانو مننه کوم چې ماته هر وخت ډاډه گیر نه را کوي،
ماد پښتو ژبې وچوپړ ته هڅوي، خدای دي دوی تل آباد،
خوشحاله او بناد لري.

د سبا وون پښتو ادبي ټولني کوتي صدر بناغلي
عباس شاه مخلص هم زښته مننه کوم چې د ټولني داړخه ئې
دا ټولگه خپره کړه.

په آخر کې زه د گران، خوږ او پر پښتو مئین
ملگري محمد نسیم خان توخي د زړه له کومي مننه کوم چې

زرگی علیخېل

ګرمه ګلی

د دې ټولګي مالي لګښت ئې په ورین تندي پر ځان ومنلی
او دا ټولګه ئې د چاپ په ګڼه بنائسته کړه. خدای دي
داسي پرېښتو مئین ځوانان تل ژوندي، آباد او خوشحاله
لري. آمین.

نور تاسو و کتاب لوستلو ته پرېږدم. والسلام

ستاسو

زرگی علیخېل

سهېلي پښتونخوا کوټه

19-09-2019

گر مه گلی

زموږ د کلي د هديرې په غېږ کې چې په ټوله سيمه کې لويه هديره ده، ډېر تنکي ځوانان په خواږه خوب ويده دي. څوک په بدۍ کېښي، څوک په خدائي مرگ، څوک په ايکسډنټ کې او څوک بيا په داسې جهاد کې له منځه تللي چې هغه د خپل نسلي ورور په خلاف روان دی دوام لري، او دې هديرې ته ئې مړي راوړي او په کې ئې ښخ کړي دي. نن چې زه په دې لويه هديره کې چې يو اوږد او په سلگونو کلونو تاريخ هم لري کوم قبر ته ناست يم دا د تنکي ځواني مرگ "خاني" قبر دی. د قبر په کتبه ورته خپلوانو ليکلي دي "ځواني مرگ خاني". نن مي زړه غواړي چې ځواني مرگ خاني ته د مغفرت ډېرې دعاوي وکړم.

زه او خاني د وړو کوالي ملگري وو. په سکول کې د لومړي ټولگي څخه بيا تر لسم ټولگي پوري، په محله کې هم سره گاونډيان، زموږ د دواړو مېنډي لکه سکه خوښدي داسې سره ملگري وې.

خاني کله هم له ما او مال هده، د زړه حال نه وپت کړی. تېر کال خاني ډېر سخت ناروغه شو، ډېر دارو درمل ئې ورباندي وکړل، خو د روغتيا پر ځوائې گام نه اخستی. د دې ناروغۍ له مخه خاني له تېرو درو مياشتو څخه و ښار

گرمه گلی زړگی علیخېل

ته روږد شوی و. پلار ئې ښه پیسه درلوده، لوی کاروباري
سړی و، د خاني سره د پیسو کمی نه وه، هره ورځ به ئې خان
ښه تیار کړو او ښار ته به روان شو.

د خاني عمر دا وخت او ولس (۱۷) کاله و. خامه
خواني ئې وه، د خوانی توده وینه ئې په جوش کې وه، د
فیشن ډېر شوقي و، ما خو هیڅ کله هم دی په داسې غلطو
لارونو و لیدلی چې په هغه کې خوانان د خپلي خوانی او
گرمي ویني د لاسه شکېږي او دویمه دا چې په خاني کې یو
بل خصوصیت دا هم و چې هغه به هر ضرورت مند ته د خدای
د رضاد پاره وینه ورکوله، ولي چې دده د ویني گروپ 0-
(او، نیگیټیو) و چې دا وینه د ډېرو کمو خلگو وي.

ناروغي ئې ورځ په ورځ زیاتېدله، ټول وجود به ئې
دږد کولو، مړه تبه ئې په وجود کې خوره وره وه، یوه ورځ د
خاني مور زموږ کور ته راغله او په ژرغوني لهجه کې ئې
راته ووئیل چې

"زویه! ته خو خانی یو ډاکټر یا مالاته وربنکاره
کړه، ورځ په ورځ ئې وجود ویلېږي، ستا خو هره خبره مني".
ما په جواب کې ورته ووئیل چې "ضرور، زه به نن
نن دی ویو ښه ډاکټر ته ښکاره کړم".

مور ئې بېرته په سرو سترگو ولاړه. زه هم لږ ساعت
وروسته د کوره ووتم او د خاني کور ته ورغلم. خانی په کور
کې په خپله کوټه کې پر پلنگ پروت و. ما قانع کړو چې
ډاکټر ته ځو، ده هم څه ضد ونه کړ، په هم هغو بوی ناکو جامو

ڪرمه ڪلي زريڪي عليخېل

ڪي راسره روان شو، دواڙه زما پرموٽرسائیکل ڪنبنستو او
د بناڙپه خوا روان شو.

زما يو ملگري چي په يوه پرائيوٽ هسپتال ڪي د
يو نوموري فزیشن ڊاڪٽر سره اسسٽنٽ ۽ هغه ته ورغلو.
هغه زمور ڊپر بنه هرڪلي وڪري، د خاني د پاره ئي جوس او
زما د پاره ئي شني ترخي چاي را و غو بنٽي. پر ڊاڪٽر
صاحب ڊپرزيات رش ۽، خود ملگري په برکت مور ته ڊپر
زوارار اورسپدي ڊاڪٽر صاحب ڊپر خورا انسان ۽، د خاني
و ڪيفيت او حالت ته چي ئي وڪتل نويو شو پو بنٽي ئي
خني وڪري. بيائي دوه ٽيسٽونه را وليکل چي "دا ٽيسٽونه
وڪري او بيائي ماته بنڪاره ڪري". مور ڊاڪٽر د ڪوٽي
خخه را ووتو، راغلو ليبارٽري ته، هلته ئي د خاني خخه
تقريباً لس سي وينه و ايسٽله او مور ته ئي د نيم ساعت
انتظار ڪولو ووئيل. مور ٻيڙه دهغه ملگري خواته راغلو
چي د ڊاڪٽر صاحب اسسٽنٽ ۽. نيم ساعت مو د آخواد ي
خوامجلسونه وڪرل، ملگري مي راته ووئيل چي "زه ڄم د
خاني ٽيسٽونه راوڙم". هغه د ليبارٽري خواته ولاڙي، لڙ
ساعت وروسته ٻيڙه راغي، د ٽيسٽونو رپورٽ ورسره ۽،
مور ئي ڊاڪٽر صاحب ته وروستو، ڊاڪٽر چي د خاني
رپورٽ وڪتي نوئي ووئيل، "دومره خاص ڪيسه نه ده، ستا
دهدو تبه ده، خدای به دي بنه ڪري". بيائي پر پرچي دوا
ليکل پيل ڪرو "ها دا واخله، پروخت ئي و رکوي، پرهڙدي
بالکل نه ڪوي، زڙه د خلاصه دي هر شي خوري".

گرمه گلی

زړگی علیخېل

موږ هم را ولاړ شوی د ډاکټر مننه مو وکړه. چې څنگه
وتلو نو ډاکټر صاحب پر ما برغ وکړی. "ځوانه! ته ودرېږه".
خاني ته ئې ووئیل چې "ته د باندي کېښنه، زه ده ته ستاد
پاره یوه دوا ور لیکم". خانی او زما ملگری دواړه د باندي
ووتل، ډاکټر ماته د کېښنستو اشاره وکړه، زه پر چوکۍ
ډاکټر ته مخامخ کېښنستم. ډاکټر په افسرده لهجه کي
راڅخه وپوښتل "دا ځوان ستا څه دی؟".

"ډېر نږدې ملگری مي دی"

"ستاد ملگری ایډز دی"

"ایډز؟". له مائې لاري ورکي کړې، نه پوهېدم

چي دا ئې څه راته ووئیل.

"هو، ایډز"

"لاکن ډاکټر صاحب! خانی خو ډېر شریف او
خانداني ځوان دی". ده خو هره څلورمه میاشت د خدای د
رضاد پاره و ضرورت مندو خلکو ته وینه ورکوله، نو بیا
څنگه کېدای شي چې دی.....

"ایډز نه شرافت گوري او نه خاندان، او دا هم
کېدای شي چې ده چې کوم وخت آخري حل وینه ورکوله نو
هغه وخت د ویني سرنج استعمالی شوی وي، دهغه څخه
هم دا مرض خورېږي. لحاظه تاسو د ده پوره پوره خیال
وساتئ، د ده سره بېخي لږ وخت دی، که ووایم نوزیات نه
زیات شپږ میاشتي، تاسو دی د ده په ناروغي مه خبروئ
کې په شپږو ورځو کي به سترگي پټي کړي".

گر مه گلی زړگی علیخېل

زۀ را ولاړ شوم، دۀ اکثر څخه د رخصت اخستلو
بغير دۀ د کوټې څخه راو و تم. خانی مخامخ پریوه چوکی
زما په انتظار ناست و. زۀ چي ئې څنگه ولیدم نورا ولاړ
شو. موبړ دواړه د هسپتال څخه دباندې راووتو، په یوه
میدیکل کي مودوا واخسته، موټر سائیکل مودستیند
څخه راوباسی او پرکښېنستو. په دې وخت کي خانی راته
ووئیل چي

"یاره! زۀ و تاته یوه لاره درښئیم پر هغه درځه".

ماهم ورسره ومنله، دۀ پراښوولې لاره روان
شوم. کله په یوه گلی کله په بله گلی کښي، آخريوې تنگي
گلی ته برابروم، خانی وئیل چي "پردغه تنگه گلی درځه
خولپه کراره کراره". زۀ هم په دې تنگه گلی کي روان
شوم. د گلی دهر کوریا بیا دویم یا درپیم کورپه مخ کي یوه
زنانه به ولاړه وه. موبړته به ئې ډرپه مینه او ځیر ځیر کتل.
آخړله دې گلی و و تم. خانی په مسکي کي راته ووئیل چي
"تاته در معلومه ده دې گلی ته څۀ وائی؟"
"نا". ما په جواب کي ورته ووئیل.

دۀ په مسکي او رازداره انداز کي راته ووئیل "دې
گلی ته گر مه گلی وائی".

زۀ د خانی په جواب او دۀ په ناروغی پوه شو چي
دی څنگه او له کومه ناروغه دی. لاکن هغه وینه چي خانی به
هره څلورمه میاشت د خدای درضا د پاره ورکوله. هغه؟

وروند

د خالقداد عمر اوس دېرشو کالو ته رسېدی، په سترگو وروند، لاکن په صحت ښه برابر ؤ.

خالقداد د کونډي موريوازينی زوی ؤ. دوې مشري خوښدي ئې وې چي هغه هم ود شوي وې. په شل کلني کي اکا (تره) ورله خپله لور ورکړه، خو د يو کال تېرولو وروسته هغه د خدای په کار شوه. خالقداد قسم وکړی چي دی به بل واده ونه کړي. قسم ئې پر خپل خای، خو دې وروند ته چا خپله لور او خور ورکوله، هغه خواکائي ؤ چي دده سره ئې دابښپگړه کړې وه.

د خالقداد سترگي د واده څخه دوه کاله مخ کي د موهر په يو ایکسډنټ کي زخمي شوي وې. ډاکټرانو ورته آپريشن کړې، د آپريشن کولو وروسته د خالقداد د سترگو څخه چي پتمی لېري کرل شوې نو د خالقداد په سترگو د تيارې پردې پرته وې. خالقداد ډېرزيات غمگين شو. ډاکټرانو ورله تسلي ورکوله چي د تياره به په کراره کراره په رڼا بدلېږي. خالقداد هم توري چشمې سترگو ته واچولې او په يوې نړۍ لکړه ئې ژوند پېل کړو. اوس نو د وروند توب ئې اته کاله وتلي وو. خالقداد په لکړه دومره اموخته شوی ؤ لکه يو بينا کس چي په لاره او علاقه کي بلد وي.

خالقداد د خپل کلي څخه لېري د غره په دامان کي د تربونو کلی درلود. په دې تربرو کي ئې ويوه تربورته مشره خور ناسته وه. کله ناکله به د خور حال احوال ته ورغی،

گر مه گلی زړگی علیخېدل

پوښتنه به ئې پروکړه، بېرته به چا تر بور خپل کلي کور ته راوستی.

دا ځل په دامان کلي کې د خالقداد د یو تر بور د لور واده ؤ. دده و ټوله کورنۍ ته ست شوی ؤ. ده هم غوښت چې ولاړ شي، خو څېر د کور د نورو ښځینه او نرینه وگړو سره واده ته ولاړی.

ښه د یخ شپې او ورځې وې، دوی د واده څخه یوه ورځ مخ کې لا ولاړو. خالقداد ډېر شوخ ؤ، ښې گپې ئې کولې، د ځوانانو سره ځوان او د سپین بڼو سره سپین بڼو سره واده کولې. په ښځو کې چې به کښېنستی نو هغو به هم ځوانه بدوله. ولي چې خالقداد وړوند ؤ، ښځې ئې نه لیدلې. د ښځو به که مخ پټ ؤ که ښکاره که به ئې سر لوڅ ؤ که پټ د خالقداد په مخ کې ورته هیڅ مسئله نه وه.

څېر د واده کار ؤ. خالقداد د خور سره د حال احوال په نیت لکړه په لاس کې د یو ماشوم په مرسته د ښځو خواته ورغی. خور ئې ډېره خوشحاله شوه. زر زر ئې په برنلې (برآمدې) کې ورته نیالي اواره کړه او مشر ورور ئې پر کښېنوی. د کور په غولي کې تنکی. تنکی انجونې لگیا وې اتن ئې کوی. ده هم پردریا او غاړو خوند اخستی ؤ. توري چشمې ئې په سترگو وې، د اتن په خوا متوجه ؤ، خور ئې ورته چای راوړې، د چای پیاله ئې په لاس کې ورکړه، ده هم د چای او غاړو څخه دوه چنډ خوند اخستی ؤ.

په دې دوران کې یوه ځوانه او ډېره ښائسته ښځه د درو میاشتو ماشوم په غېږ کې راغله د خالقداد په مخ کې چار

گرمه کلي

زړگي عليخېل

زانو کښېنسته. هغه د خالقداد د خورد لپوره لور وه چې دې بنيادي ته راغلي وه. هغه خبره وه چې خالقداد وپوندی. ماشوم ئې په غېږ کې پرې باسي، خپله لمن ئې راپورته کړه او ماشوم ته ئې شيدي (پي) ورکول پيل کړو. دا خالقداد ته مخامخ ناسته وه، د خالقداد د ناستي انداز داسي ؤ چې دی د اتن خوا ته متوجه دی. بنځه د يوې بلي بنځي سره په گڼه اخته شوه، هلته ماشوم خپلي شيدي روډلې، په دې وخت کې د خالقداد کفیت لږ بدل غوندي شو. پرتندي ئې خوله راغله. د بنځي ورته پام شو، زر ئې پوښتنه ځني وکړه چې "خالقداد! څه در و شو، څر خودی؟"

خالقداد زر ځان سره راټول کړی وې وئيل "هيڅ نه،

هسي مي لږ گرمي وشوه".

"په دې يخ کې دي څنگه گرمي وشوه، طبيعت خو

دي سم دی". بنځي بيا ځني وپوښتل.

"ته داسي وکړه چې يو ماشوم راوغواړه چې ما هلته

د سړيو ځای ته بوزي، دلته مي ساه تنگېږي". خالقداد ورته

ووئيل او خپله لکړه چې دده سره په څنگ کې پرته وه په

تېرولو راپورته کړه او ولاړ شو.

بنځي هم نږدې ولاړ ماشوم ته ووئيل "راشه داماماد

لاسه ونيسه او دباندې ئې د سړيو ځای ته بوزه، هله شاباس".

خالقداد چې کله دهغې ناستي بنځي څنگ ته

تېرېدی نو ئې سرکښه نيولی ؤ. په کراره کراره د کور څخه

دباندي ووتی. ماشوم ته ئې ووئيل "ماد سړيو ځای ته مه

بيايه، لږ لږېږي د ساره گشت د پاره مي بوزه".

ڪرمه ڪلي

زرڪي عليخېل

ماشوم هم هونبنيارو، داتويالسو ڪالوؤ، خالقداد
ئِي دڪوره بنه لپري بوتِي. خالقداد ماشوم ته ووئيل چي "بس
ته اوس ڪه، زه بيا خيله ڪم". ماشوم هم دي هلته پريبنووي او
دڪورپه خوائِي ڪني منڊه ڪره.

خالقداد چي ڪله پوه شو چي ماشوم نشته، لڪره ئي
يوي خواته وغور ڪوله.... واگي ته ئي لاس ڪري.... دتسو
بولوپه بهانه..... په دوو تلو ڪينبستي او چشمي ئي له
سترگو..... لپري ڪري.

دنده

د پنځو شت کلني نازو د واده دوه کاله کېدل. دېرش کلن خاوند قيصر ئې په يوه پرائيويت سېکيورټي گارډ کمپنۍ کې کار کوي. نازو تعليم يافته وه، ښه کارنده وه. د جامو گنډلو هنر ئې په لاس کې درلودی. خاوند قيصر بيا پرائيمري فيل او د لاس د خواړو نه ؤ. د سېکيورټي گارډ په کار کې به ټوله ورځ د دفتر مخ ته ناست ؤ، دوولس گهنتې به ئې ډيوټي کوله، ده غوښتې هم داسې کار چې ټوله ورځ ناست وي.

دوی چې په ښار کې په کومه محله کې اوسېدل د هغې محلې زياتره نړاو ښځه سهار د خپلو کارو پسې وتل او مازديگر به راتلل. په دې محله کې يوه ښځه چې نوم خو ئې چاته نه ؤ معلوم خو ټولو به ورته باجي وئيل اوسېده. دې ښځې په اين، جي، او کې کار کوي. د دې باجي ادارې په کوم کې چې دې کار کوي دې ته په يوه بله محله کې د ښځو د زدکړې او ورسره د خياطي يو سينټر خلاص کړی ؤ. باجي به د دې دواړو محلو و ښځو ته د عصري تعليم سره سره د خياطي زده کولو کورس هم ورکاوی. بيا چې به کله ښځو دا هنر تر لاسه کړی نو به ئې په آخر کې يو ستائيلیک (سرټيفيکټ) او يو د جامو گنډلو مشين ورکړی چې دوی مخته په ژوند کې د خپلې کورنۍ مالي ستونزې پر اواري کړي.

ڪرمه ڪلي زريڪي عليخېل

د باجي او نازو بنه عليڪ سليڪ او تلل راتلل وؤ.
باجي د نازو د هنر خه خبره وه. هغي به هر وخت نازو ته
وئيل چي "ته د دي هنر خه خيله پيشه وولي نه جوړوې؟"
نازو به انڪار ڪولو او د قيصر په آمدني به ئي شڪر باسي.

يوه ورځ باجي و نازو ته مشين راوړي، باجي نازو
ته ووئيل چي "ته دا مشين در سره ڪنښپږده، دلته په خپل
ڪور کي ڪله نا ڪله جامي گنده، زه به و بنځو ته ووايم چي
هغوي دي په تا خپلي جامي گندي". نازو خو اول ورته
انڪار وکړي، بيا ئي د باجي په ډپر اصرار هو وکړه او مشين
ئې ڪنښپښووي.

ورځي او شپي تېرېدې، خاوند قيصر هم ډپر
خوشحال و چي اوس د ڪور گزران ډپر بنه روان دي. نازو هم
د بنځو جامي جوړولې او ډپر اعلي گنډل به ئي کاوي.

يوه ورځ د باجي سره يوه بله بنځه چي ډپر سينگار
ئې کړي و او په عمر پخه معلومېده راغله. د خبرو خه
داسي بنکارېده چي دا به ډپر شتمنه وي. پنځه جوړي
جامي ئي و نازو ته ورکړې چي "دا په نوي نوي ډيزائنو کي
را جوړي کړه. بיעه به ستا د مرضي وي". نازو هم "سمه ده"
ورته ووئيل. باجي او بنځه بېرته ولاړې، نازو هم
ڪنښپښته، بياتي او ناپ ئي ورباندي راواخستې.

د قيصر د ڪور د باندي مخامخ پر تره هر وخت دوه
کسان ناست وو. په هر روان او راروان کس کي به ئي چرت
وهي او بيا به ئي پر هغه خپل مجلس تازه کوي.

گر مه گلی

زړگی علیخېل

په یوه هفته کې ئې پنځه سره جوړې جامې ور وگنډلې. بنځه هم راغله، جامې چې ئې ولیدلې نو ئې ډېرې زیاتې خوښې شوې.

"څنگه چې باجې وئیلی و له هغې هم زیاته کارنده ئې، هادا واخله ستا حق". بنځې د پرس څخه دوه دښنه زریانو نوټونه راوايستل او نازو ته ئې ونيول. نازو هم هغه پیسې ځنې واخستې. بنځې خپلې جامې واخستې او د روانېدو د پاره ولاړه شوه. چې کله ئې رخصت اخستې نو ئې نازو ته ووئیل چې "سبا به زما ډرائیور راشي او تاته به یو څو نورې جامې د گنډلو د پاره راوړي". د دې خبرې کولو سره روانه شوه. نازو نن ډېره خوشحاله وه، ولي چې دې نن یو په دوه پیسې گټلې وې.

په داسې کور دروازه وټکېده، نازو د کور د دننه څخه برغ وړباندي وکړو "څوک؟"
"دا جامې واخلم را استولي دي". د دباندي څخه برغ وشو.

نازو ورغله، مخ ئې پټه کړې، دروازه ئې لږ خلاصه کړه او جامې ئې ځنې راواخستې. بېرته ئې دروازه بنده کړه او کوټې ته راغله.

هفته تېره شوه، د کور دروازه وټکېده. نازو د دننه څخه برغ وکړی "څوک؟"

"هغه د میلم جامې که جوړې شوي وي رائي کړه"

گر مه گلی زړگی علیخېل

نازو پوه شوه چې د میډم ډرائیور دی نو ئې جامې په یوه کڅوڼه کې واچولې او د دروازې په خوا روانه شوه. مخ ئې پټ کړی، دروازه ئې لږ خلاصه کړه او کڅوڼه ئې په یوه لاس وروباسله. ډرائیور کڅوڼه ځنې واخستله او پیسې ئې ورکړې.

"هغه میډم ووئیلې چې په کور کې یو څه زناني او ماشومان دي، دهغو جامې جوړول دي، که تاسو زما کور ته د لږ ساعت د پاره راشئ، ناپوڼه واخلي نو ستاسو به ډېره مننه وي".

"زما کور یکر دی، زه د خپل خاوند څخه پوښتنه کوم، ته سبا راشه". نازو په جواب کې ورته ووئیل.

"هغه میډم ووئیلې که ستاد موبائل نمبر وي را ئې کړه". ډرائیور د میډم بل پیغام هم ورکړی.

"سمه ده، ته ودرېږه زه ئې درته را اخلم". د دې جواب سره نازو خپلې کوټې ته ولاړه، پر یو کاغذ ئې خپل د موبائل نمبر ولیکې، بېرته دروازې ته راغله، هغه کاغذ ئې ډرائیور ته ورکړی، ډرائیور په گاډۍ کې کښېنستی ولاړی. نازو خپلې کوټې ته راغله. د باندي ناست کسانو دا ټوله کیسه ولیدله او خپله گپه ئې پر تازه کړه.

"یاره دا ښځه ماته سمه نه معلومېږي، ته گورې نه چې هره ورځ یو څوک نه یو څوک ورته راروان وي. کله این، جی، او واله باجي کله میډم زلیخا او دا گاډۍ واله خو

گر مه گلی

زړگی علیخېل

هره ورغ راروان دی، یوشی نه یوشی به ئې ورته را
اخستی وي".

"هو یاره، زما هم لږ لږ شک پر راغی. خاوند ئې
ټوله ورغ د خپلي غریبی پسې ورک وي، دا هر سهارد
کوره وزی، لیاقت بازار چوړي گلی ته ځي، تاته خو
معلومه ده چي چوړي گلی څنگه گلی ده؟ آښه دا بیا بله
چي ځان ئې ښه سینگار کړی وي خو زموږ په مخ کي په پټه
پرده کي ځي". دا خبره دویم کس په طنزیه انداز کي وکړه.

په دا سبنازو قیصر نه کړی خبر. خدای خبر چي
هېر ئې شو که ئې په کسته داسي وکړل. د وېري که له ډېر
اعتباره چي خاوند به مي هيڅ نه راته وائي. د میډم د
ډرائیور سره د میډم په گاډی کي په پټه پرده د شاپه سیټ
کي کښېنسته او د میډم د کور په خواروانه شوه. د نازو هغه
دوو کسانو ته هيڅ پام نه و چي دې ته ئې په کوم نظر کتل.

دواړه کسان نن بیا د قیصر د کور تر مخ پر تره ناست
وو. دوی ولیدل چي نازو په گاډی کي کښېنسته او روانه
شوه. یو کس و آبل کس ته ووئیل چي "مانه درته ووئیل
چي دا سمه ښځه نه ده، هغه ده د میډم زلیخا په گاډی کي د
هغې د ډرائیور سره ولاړه".

دویم کس په جواب کي ورته ووئیل "هو یاره! ما
خو دومره شک نه و وړباندي، لاکن دا خود محلي گند
وخته".

گر مه گلی زړگی علیخېدل

دوی دا خبرې کولې چې قیصر دیوې خوا شه سر پر
خړېدلی، مخ تک ژړ، په درنو درنو قدمونو راغی د کور
دروازې ته ودرېدی. د کور پر دروازه کولف راخوړند و.
حیران شو چې دا کولف بیا څنگه؟ په دغه سوچ کې و چې پر
تره ناست کسانو کې یو کس پرېغ کړل. "وروره! ستا بنځه
پر کور نشته، هغه د میډم زلیخا په گاډۍ کې کښېنسته او
خدای خبر چېرې ولاړه"

"ولاړه؟" د ځان سره ئې ووئیل او شرمنده هم شو.
دواړه کسان ورته را پورته شول، نږدې ورته راغلل، یو کس
ورته گویان شو "وروره! دا محله د شریفو خلگو ده، دلته دا
دندې نه چلېږي"

"دندې؟ څنگه دندې؟ زه پوه نه شوم". قیصر په
حیرانتیا کې ځني وپوښتل.

"ځان مه اچوه، ته وائی مور نه پوهېږو چې ستا
بنځه کومې دندې کوي"

"تاسو غلط پوه شوي یاست، زما بنځه داسې نه
ده" قیصر په جواب کې ورته ووئیل.

"که ستا بنځه داسې نه ده نو هغې د میډم زلیخا
سره څه تعلق دی" دویم کس ځني پوښتنه وکړه.

"میډم زلیخا؟، زه میډم زلیخا نه پیژنم او نه زما د
بنځې د هغې سره څه تعلق دی" قیصر بیا په حیرانتیا کې په
جواب کې ورته ووئیل.

"میدم زلیخا هغه بنځه ده چي په دې بنسار کي د لویو لویو خلگو جنسي هوس و سرېدو ته بنځي سپلائي کوي. پخوا هغې پخپله دا دنده کوله، اوس د عمر په تېرېدو سره نوري بنځي و دې کار ته چمتو کوي او پیسې پرگټي، څه دا اخلي او څه دې نورو بنځو ته ورکوي". اول کس ورته ووئیل او په برېتو ئې گوتې وو هلي.

قیصر نور پریشان شو، حیران ؤ چي دې کسانو ته څه جواب ورکړي. دویمه چا بي هم نه وه ورسره چي د کور دروازه ئې په خلاصه کړې وای. د دې کسانو خبري ورباندي وغمېدې، کرار کرار یوې خواته روان شو. کله به ئې سوچ کاوی چي نازو داسي نه شي کېدی، هغه خوله ما سره ډېره مینه کوي. کله به ئې سوچ کاوی چي پیسه ډېره بده بلاده، هر څوک په خپل منگول کي ټینگوي او بیا چي ئې زړه غواړي هغه لاره په خپلوي. په دې سوچو کي تللی تللی ډېر لېري ورسېدی. بېرته ئې د ځان سره سوچ وکړی چي راکه کورته او د نازو څخه خپله پوښتنه وکړه چي ولي دي ماته د هوکه راکړه. ولي دي زه پردی او پیسه خپله کړه. په دماغ باندي ئې غصه غالبه شوه، بېرته د کور په خوارا روان شو. چي کله خپلي محلي ته را ورسېدی نو چي کتل ئې یوه توره غټه گاډی چي شیشې ئې هم توري وې راغله د ده د کور مخته ودرېده. ده د قدمونه وچ ودرېدل لکه چي مخکه ئې ونیسي. نازو ځني را کښته شوه، د دروازي کولف ئې خلاص کړی او کورته ننوته. گاډی روانه شوه او

گر مه گلی زړگی علیخېدل

د محلې څخه ووت. دی هم درانه گام په زړه کي د غم او غصې طوفان اخستی د کور دروازي ته ودرېدی. دروازه ئې وټکوله. د دنده څخه بڼ راغی چي "څوک؟". ده پر بڼ کړل چي "ستا مرگ". دروازه خلاصه شوه، قیصر دیو تند باد په شان کورته ننوتی. په درام سره ئې دروازه بنده کړه. نازو نږدې ولاړه وه هغې چي ولیدل چي قیصر دی نو ئې د ځلې څه ناڅاپه ووتل "ته؟ ته څنگه دا وخت راغلي؟".

"ولي زه دا وخت نه شم راتلی... دا وخت بل څوک راي کي ستا د دندې وخت دی؟". نازو ئې د مړوند څخه ټینګه ونيوله او په چغو چغو ئې ځني وپوښتل او د ځان سره ئې کښوله کوټې ته ئې بوتله.

"څه کیسه ده چي دومره قهرېدلی ئې، زمالاس پرېږده". نازو خپل مړوند ځني د خلاصولو هڅه کوله. قیصر په چغو نارو شو، د ځلې څخه ئې ځگونه غورځول. "دا راته ووايه چي زما په مینه کي څه کمی راغلی و چي تا دا دنده شروع کړه؟".

"کمه دنده، ته څه وائي؟" نازو هم په چغو شوه.

"بڼه نو اوس دا هم زه درته ووايم چي کومه دنده..... د میدم زلیخا والا دنده.... بله کومه دنده..."

"ته غلط شوی ئې یا بیا چا غلط پوه کړی ئې، زه خود هغې کورته د ناپ د پاره تللي وم.... هغه....."

"بس بس، درواغچني.... ما پخپله ولیدلې.... درواغچني..... بې حیا....". په غصه شو، د ځلې ئې

گرمه گلی

زړگی علیخېل

لاس واخستی هر شه چي په خله ورتلل هغه ئې باسل. آخوا دې خواته ئې لکه لېونی کتل، په دا دوران کي د نازو د گنډلو بیاتي (قینچي) په لاس ورغله، نازو خان خلاصوی، د دواړو سره دعوه شوه، قیصر چغی وهلی "بې حیا... بد کرداري... د پیسو د پاره تر عزت تېره شوې....". نازو چغی وهلی چي "دا درواغ دي.... زه پر قرآن لاس درته بدم.... زه بې حیا نه یم.... ته پر خدای باور وکړه". نازو د قیصر لاس تینګ نیولی و په کوم کي چي بیاتي وه. لاکن قیصر سرې و، طاقتور و، نازو کمزورې، بسخه ذات.

ناخپه قیصر لاس د نازو نه خلاص کړی، بیاتي دا وخت خلاصه وه، په دې کش و بگیر کي بیاتي ولاړه د نازو د غورباندې پر مغزي برابره شوه، د ویني یو داره را ماته شوه.... نازو هم هلته پر هغه خای ولوېده.... نه ئې د خلې أف وختی او نه آه.

قیصر چي دا وکتل نو ئې اوسان خطا شول. دلر ساعت د پاره په کوټه کي چپه چپتیا شوه. داسي لکه چي هیڅوک هم په دې کوټه کي نه وي. د نازو وجود د ویني د بهېدو سره کرار کرار رپیدی، سترگی ئې رډي را ختلي وې، رډ بد ئې د کوټې وچت ته کتل پرته وه.

قیصر چي لږ په سود کي راغی نو له وامه په منډه د کوټې ووتی او د کوره و تبتېدی. هغه دواړه کسان چي د باندي ولاړ و یو د بل سره و بوښېدل. بیا کور ته دننه راغلل، په کوټه کي چي ئې وکتل په کوټه کي ویني خورې

ڪرمه ڪلي

زريڪي عليخېل

وي او نازو حلاله شوي مري پرتي وه. دواڀه په منڊه د ڪوره را
ووتل. نږدي پوليس تهاني ته ورغلل، پوليسان ئي را خبر
ڪرل، هغوي راغلل مري ئي وکتی. بيائي مري د پوست
مارتم د پاره هسپتال ته ولپري. پوليس د دي دواڀو ڪسانو
خخه دا بيان واخستي چي "دا ڪس چي قيصر نومېدي يو
نشئي او خماري انسان و. هر وخت به ئي دا خپله بنځه
وهله، دا بنځه ډېره بنه بنځه وه. د پرديو جامي به ئي گنډلي
او د ڪور گزران به ئي ڪولو. نن هم قيصر د دي بنځي خخه د
خمار او نشي د پاره پيسي غوښتي خود هغې په انڪار
قيصر دا ووژله او ولاړي وتښتيدي".

خط

زما د ملگري نسيم جان عجبه عاد تونه وو. کله ئې هم خپله يو کار نه دی کړی. ټول کارونه به ئې په ملگرو کول او په ملگرو کې بيا زه چي په هر کار کې به ورسره ولاړوم. که به د شناختي کار د کار و، که د پاسپورټ کار و او که ئې په هسپتال کې څه مسئله وه او که بيا د ده د مئینتوب مسئله وه. يعنې هر کار ئې پر ما بند و او د هر کار د خلاصولو چا بې ئې زه وم.

د ده د مئینتوب هم عجبه داستان دی. هره ورځ به مئینېدی، چېرې چي به ئې شین ټکری لیدی نو به دی پر مئین شو. هغه د اردو مشهوره مقوله سم "دل پھیکا عاشق" و.

يوه ورځ زما د کان چېرې چي ما خطاطي کوله، د خلگو د دکانونو سائن بورډونه او بينرزمي ليکل، ته راغی. هسي خو به په هفته کې درې څلور ځلي خامخا راتلی، نو په کومه ورځ چي دی په کوم نيت دکان ته راغی نو زه پوه شوم چي نسيم جان نن په بله بڼه کې دی. سلام دعا کولو وروسته ئې راته خپل فرياد شروع کړو چي "ياره منشي! ته خو پوهېږې چي په ټولو ملگرو کې ته زما تر ټولو بڼه ملگري ئې". ما خبره ورپرې کړه چي "مطلب دي وايه"

"ياره يوه انجلی مې خوبښه شوې ده" ما بيا خبره ورپرې کړه چي "دا خو څه نوې خبره نه ده".
"ته خبره خو يو وار ه واوره"

ڪرمه ڪلي
 زريڪي عليخېل
 "بنه وايه". ما په مسڪي ڪي ورته ووئيل توجه مي د
 ده خواته ڪره او په خپل ڪار لگيا شوم يو بورڊ مي ليڪي.
 "ياره زه غوارم چي هغه انجلي ته د ميني ڊڪ خط
 وليڪم".

"دا خو بنه خبره ده" ما ورته ووئيل.
 "ياره منشي! تاته خو معلومه ده چي زه پرائيمري
 پاس ٿيم، نه مي خط ليڪل زده دي او نه لوستل
 "نو بيا؟" ما ڪني وپوئيل.
 "نو بيا ڪه. ته دهغي په نوم يو خط را وليڪه بس".
 نسيم په حڪميه انداز ڪي راته ووئيل.

"د ميني خط خو زما واللله ڪه زده وي چي ڪنگه ليڪل
 ڪپري او نه مي دادنده پخوا ڪري ده، البته ته مي يارئي
 ڪوشش به ضرور درته وڪرم". ما جواب ورڪرو.
 "بس، هر ڪه چي ليڪي خود ميني محبت خبري په
 ڪي وليڪه". نسيم راته ووئيل.

"سمه ده، زه به ئي سبادر وليڪم، نن دا بورڊ ليڪم".
 ما ورته جواب ورڪرو.
 "نه، نه، اوس اوس به ئي ليڪي". نسيم بيا حڪم
 راڪرو.

"اوس ولي؟"
 "دهغي د سينٽرڊ چيٽي وخت دي، زه ڊاڪ واله
 جو رپڙم او د چيٽي د مخه ئي سينٽر ته وروم".
 "سمه ده". ما په خدا ڪي ورته جواب ورڪرو، ولاڙ شوم
 قلم او کاغذ مي راواختل په خط ليڪلو مي شروع وڪره.

گر مه کلي
 زړگي عليځېدل
 "آبسه دا راته ووايه چي نوم ئې شه دی؟". ما ځني
 وپوښتل.
 "نوم ئې نازينه دی" ده جواب را کړو.
 "بسه"

زما خوږې نازيني! بڼې چارې
 هيله کوم چي روغه جوړه او بڼه خوشحال ژوند به
 تېروي. لاکن زما ژوند ستا بغيره نه خو بڼه دی او نه خوشحال.
 هغه په دې چي له کومه ورځ چي ماته ليدلې ئې نو د شپې
 خوب راباندي حرام شوی او د ورځي سکون رانه خفه شوی.
 ما د خپل زړه خبره تاسو ته مخامخ نه شوه کولی، په دې مي
 درته د خط ليکلو جرات وکړي. زه واقعي ستاد حسن
 شيدائي شوی يم.

ستا خپل مئين
 "هلکه نوم دي وليکم که نا؟" ما د نوم ليکلو په وخت
 د نسيم څخه پوښتنه وکړه.
 "نافي الحال ئې مه ليکه او د خط د جواب پته ستاد
 دکان وليکه، زه خو هسي هم څه تهکانه نه لرم". نسيم په
 جواب کي راته ووئيل.
 "ياره موب وولي په خرابوې" ما ورته ووئيل.
 "هيڅ والله که دروشي، ته ئې وليکه". ده په جواب
 کي راته ووئيل.
 څېر ماهم د ملگري د پاره قرباني ورکړه او خط مي په
 دا ته کو تمام کړو.

ستا د جواب په طمع، ستا خپل مین

"ځیګر خون"

خط می په یوه لفافه کې واچوی، خپل د دکان پته
یعنې "ځیګر خون آرټس، زونکي رام روډ کوټه" پر و لیکله او
نسیم ته می ورکړو.

نسیم ډېر خوشحال شو، بېر د سلام په منډه د دکان
نه ووتی ورک شو. زه هم بېرته خپل کار ته کښېنستم او د بورډ
پر لیکلو بوخت شوم.

د دې ورځې وروسته هره ورځ نسیم جان به زما په
دکان کې ټوله ورځ د خط د جواب په طمع ناست و. دوې
هفتې تېرې شوې خو هیڅ جواب نه راغی. آخر نسیم تنګ شو
راته ئې ووئیل "یاره! یو بل خط ورته ولیکه".

"یاره لږ صبر وکړه رابه شي جواب". ما ورته ووئیل.

"نا کاغذ او قلم را واخله او شروع په وکړه". سم حکم
ئې راکړی. ما هم ورته انکار نه شو کولی، کاغذ او قلم می
راواخستل او خط لیکلو ته کښېنستم.

زما خوږې نازینې! بڼې چارې

هیله کوم چې بڼه جوړه روغه او خوشحاله به ئې.

ستا د جواب په طمع نه راباندي شپه تېرېږي او نه
ورځ. د خدای په خاطر څه جواب خورا کړه، ولي می داسې
څو کلوې. ستا د جواب په طمع، ستا خپل مین

"ځیګر خون"

خط ولیکل شو، په لفافه کې بند شو بیا هغسې نسیم
جان په منډه د دکان نه ووتی ورک شو.

هفته تېره شوه يوه ورځ ډاکخانې واله ډاکيه راغی او ماته ئې

ووئيل.

"د ځيگر خون صاحب ډاک دی"

ما ورته ووئيل چي "راکړه". لفافه ئې راکړه، په يو کاغذ ئې راڅخه دستخط واخستی او ولاړی. پر لفافه سر بېره د نازنيني نوم ليکلی ؤ. زړه مي ډېر وغوښت چي د نازنيني جواب وگورم چي څه ئې ليکلي دي، بيا مي فکر وکړی چي نه د ملگري دی بايد چي ملگري خپله دا لفافه خلاصه کړي او وې گوري. لفافه مي د ټيبل په دراز کي کېښوده او خپل کار ته کېښستم.

څو ورځي تېري شوې خو نسيم دکان ته راغی. يوه ورځ غرمه خواته هغه ډاکيه بيا راغی، يوه لفافه ئې راته ونيوله "ځيگر خون صاحب! ستاسو ډاک". ما لفافه ځني واخسته، دستخط مي ورکړ او ډاکيه ولاړی.

لفافه مي د ټيبل په دراز کي د هغې لومړی لفافې سره کېښوده. ما بنام چي کورته تلم نوم مي دواړي لفافې په دې نيت د ځان سره واخستې چي نسيم ته به ئې کورته وروړم، هسي هم د هغه کور زما په لار کي ؤ. سيدها د نسيم کورته ورغلم، د کور دروازه مي وروټکوله، لږ ساعت وروسته د نسيم کشر وروړو نسيم د کوره را ووتی. سلام دعانه پس مي د نسيم پوښتنه ځني وکړه. هغه په جواب کي راته ووئيل چي "هفته مخ کي زمور پيلار هغه د کار روزگار د پاره ايران ته ولېږی". زړه حيران شوم چي د تلونه مخ کي ئې راڅخه رخصت هم وانخستی. څومره بې وفا وختی. د نسيم څه مي رخصت

ڪرمه ڪلي زريڪي عليخېل

واخستى او د ڪورپه خوارا روان شوم. ڪورته چي راغلم نود
ماخوستن ڏوڏي تياره وه. ڏوڏي مي وخورله، خپلي ڪوتپي
ته ولازم، د سدرى (واسڪٽ) د جيب نه مي هغه خطونه را
وايستل. زرڻه مي وغونبتل چي وي گورم بيا مي وئيل نه د
ملگري دي خفه به شي راخه. په دغه هو، نا، ڪي مي يوه
لفافه خلاصه ڪره، خط مي ڄني را اوباسي، په خط ڪي ليڪلي
خط (خطاطي) ئي ڏيره بنائسته وه. بالڪل ديو ڪاتب په شان
ئي ليڪلي و. ماته ئي خطاطي ڏيره زياته خوندار ڪره. بالڪل
داسي و لکه چي ما پخپله ليڪلي وي. د خط متن داسي و.

السلام عليكم..... بنې چاري

نه پوهيم چي ستا د خط ڇه جواب در ڪرم. نه
مي ليدلي ئي او نه مي اور پدلي ئي. خو ستا خطاطي
ڏيره د ڪمال ده. زما ڏيره خوبه شوه.

والسلام..... نازينه

د خط متن حيران ڪرم. ولي چي ليڪلي
خطاطي خو زما وه. لاکن د زرڻه خبره د نسيم جان وه. زر
مي دويمه لفافه خلاصه ڪره، خط مي ڄني را
اوباسي، د خط متن ڇه داسي و.

السلام عليكم..... بنې چاري

ما اول هم درته وليکل چي ما تاسو نه ليدلي
ياست او نه اور پدلي ياست، لاکن که زما د زرڻه خبره
اور پدل غواړي نو ستاسو خطاطي بالڪل زما د

گر مه گلی

زړگی علیخېل

خوښي د خطاط په شان ده. ستاسو خطاطي زما ډېره
خوښه شوه. مننه

والسلام نازینه

حیران ئې کړم چي دا خو بله کیسه ځني جوړه
شوه. د نازیني خطاطي هم اعلی خطاطي وه. بالکل
زما د خطاطي په شان.

زړه مې وغوښت چي یو بل خط ورته ولیکم
او معلومه ئې کړم چي دا څوک ده؟
سهار چي دکان ته راغلم نو اول مې کاغذ او قلم
راواخستی او نازیني ته مې خط لیکل شروع کړی.

اسلام علیکم خوږې نازیني ښې چارې!

هیله کوم چي د ژوند په شپه او ورځ کي به د
خوشحالی شپې درباندي زیاتي وي.

ستا خطونه مې ولوستل. تا په کي زما د خطاطي
ډېر تعریف کړی ؤ، ستا ئې مننه. ستا پوښتنه دا وه چي تا
زه نه یم لیدلی، نو که ما لیدل غواړې نو زما دکان چي په
زونکي رام روډ دی او د ځیگر خون آرتس په نامه دی
راشه. بیا د هغه وروسته تاسو خپله فېصله وکړئ چي زه
ستا سره د میني کولو حق لرم که نا.

والسلام

ستاسو خپل ځیگر خون

خط مې په لفافه کي واچوی، پته مې پر
ولیکله، نزدې ډاکخانې ته ورغلم او پوست مې کړی.

دوي ورڃي وروسته ڏاڪيه راغي، يوه لفافه
 ٽي راکره، دستخط ٽي رانه واخستي او ولاڀي. زرزر
 مي لفافه خلاصه ڪره، د نازيني خطو، د خط متن
 داسي وچي

السلام عليكم ڀيگر خون صاحب

هيله ڪوم چي روغ جوڀ به ٽي. ستا خط مي
 ولوستي. واقعي زما هم ستا د ليدو ڊپر شوق پيدا
 شو. هغه په دڀ چي ستاسو خط دومره بناسته او
 نفيس دي نوتاسو خپله به ڄومره نفيس ٽي. زما د
 استاد خبره چي د خطاطي څخه د انسان ڪردار
 معلوم ٿي. نوز به انشا الله د اتوار په ورځ سهار
 ستاسو دڪان ته درڄم. ولي چي د اتوار په ورځ زمور د
 سينٽر ڇهتي وي. نور مجلس به هم هلته ڪوو.

والسلام نازينه

د نازيني خط مي دوه ڄلي ولوستي، نن د
 جمعرات ورځ وه، اتوار ته لا دوي ورڃي پاته وي. دا
 نن ورځ د سبا ورځ او د بل سبا ورځ او شپه راباندي يو
 ڪال شول، ٻنهي نه تپريدي. آخر د اتوار ورځ هم
 راغله، دڪان مي بنه صفا ڪري، خپلي خطي فنپاري
 مي آخوادڀ خواپه ڊپو الونورا ڄورندي ڪري. لڀ
 ساعت وروسته په برقعه ڪي يوه زنانه راغله، مخ ٽي
 پتو، سلام ٽي وڪرو. زڙه مي راته ووٽيل چي دغه ده
 راغله. ما ورڅخه پوڀتنه وڪره "وعليڪم سلام جي".
 هغي بنڄي مخ لوڄ ڪرو. ماچي ورته وڪتل نو د ڄلي

نه مي ناخاپه ووتل "ته، ته دلته ڇنگه؟" هغي له
ماڻخه وپوڻبتل. "استاد جي تاسو دلته ڇنگه؟". زما
د خطاڻي شاگرده فهميده زما مخته ولاڙه وه.

"هوزءُ، راءِ راءِ دلته ڪڀڻپنه". ما ورته
نڀڙي ڀرتي چوڪي خواته د ڪڀڻپنستو اشاره وڪڙه.
خپله هم ڀريوه چوڪي مخامخ ورته ڪڀڻپنستم. زڙه ڪي
مي وئيل چي دا بيا له کومه خوارا غله. ٽول جوڙ ڪار
ئي خراب ڪڙو.

"استاد جي! دا ستاسو دڪان دي؟"

"نا، دا زما د ملگري او د ڊڀر لوي خطاڻ
ڇيگر خون دڪان دي". مار ڀڻتوني حال ڇني پٽ ڪڙو
او پوڻبتنه مي ڇني وڪڙه. "ته دلته ڇنگه؟".

"هسي تڙ ڀڳدم په دي دڪان ڪي مي پام شو نورا
وگر ڇڳدم". دا خبره ئي وڪڙه او شاو خوائِي په دڪان ڪي
راڇوڙندو فنيارو ته وڪتل.

"دا ستاسو فنياري دلته ڇه ڪوي؟". پوڻبتنه
ئي رانه وڪڙه.

"دا، دا مي دغسي ڇوڙندي ڪڙي دي". ماهم
فنيارو ته وڪتل او جواب مي ورڪڙو.

"ڇيگر خون صاحب چڙي دي؟". بيا ئي رانه
پوڻبتنه وڪڙه.

"هغه دي خدای و بڻبي يو ڪال مخ ڪي
وفات شو، دا دڪان ئي ماته راپاته دي". جواب مي

ورڪرو. دا ڊڀره پريشانه شوه. لاندي ڪمڪي ته ئي
کتل، بيا ناخاپه ولاڙه شوه "زَه ڪَم پرمانا وخته دي".

"لڙ ساعت خو ڪنڀنه، چاي يا شربت خو
وچنبه". زَه هم ولاڙ شوم او ست مي ورته وڪرو.

"نا زَه ڪَم، د خدای په امان". دا په روانڊو
شوه چي زماد ځلې نه ناخاپه دا خبره ووته چي "ته نن
سبا څه ڪوي؟ يعني څه ڪار روزگار دي پيدا ڪري دي
که نا؟".

"هو استاد جي، زَه په آرٽ سينيٽر ڪي و
انجونو ته خطاطي بنوونڪي يم، ستا د دعا په برکت د
خطاطي يو ڪتاب مي هم چاپ دي، دهغه ترون مي
ستا په نامه ڪري دي". راته ئي ووئيل.

"مبارک مبارک څه نومبري ڪتاب؟"

"خط نازنين". دي جواب را ڪرو.

په دي نوم اورڀدو سره هڪ پڪ حيران شوم. د
وجود وپښتان مي جگ جگ ودرڀدل، فهميده زَه ڇپل
خواته متوجه ڪرم او د تلور خصت ئي راڅخه
واخستى. "استاد جي زَه ولاڙم د خدای په امان". ماهم
په مڙه ځله ورته د "خدای په امان" ووئيلو. زَه حيران وم
چي دا خو هغه د خطونو والا نازينه ده. ڇپل نوم ئي بدل
ڪري دي لکه ما چي نوم بدل ڪري دي. هلته فهميده ٿوله
لاره صرف په دي سوچ ڪي وه چي که ڇيگر خون مردى نو
ماته خطونه چالیکل؟ داسي خونه دي چي منشي استاد
راته ليکل؟ نانا داسي نه شي ڪېدى، منشي استاد ڊپر

شريف دى، كه هغه داسي كول غوښت نوبه ئې پخوا لا
 كړي و چي څه وخت زه دده پنځه مياشتي شاگرده وم.
 دهغي ورځي وروسته نه د نازيني خط
 ځيگر خون ته راغى او نه د ځيگر خون خط و نازيني
 ته. نازينه كه مئینه شوې وه نو صرف او صرف په هغه
 خطاطي مئینه شوې وه كومه خطاطي چي د دې د
 استاد و خطاطي ته سل فيصده ورته وه.

چمچہ

له سهار راهيسي وڙي تڙي د ڪوتي بنا رپه
 واهونو گرڇڏي. يوه پيسه ئي هم د خيرِي او خيرونو
 جامو په يوه جيب ڪي نه وه. غيرت دې ځي ته رارسولي
 و چي چاته ئي د يوې روپي سوال هم نه ڪاوه. اوس نو
 لوڙي زور ورباندي و ڪرو او دې سوچ په مخه ڪرو چي د
 دې ميرات مڙي نس د ڊڪڊو ڇه چاره پڪار ده. په سر
 پڪ، لوي برپتونه، بېره بېره، د ٽيٽ (گردي) قد
 خاوند، لوي خيرون واسڪٽ ئي اغوستي، د قميص
 بٽنن ئي خلاص، تيز اسماني شني جامي ئي په غاره،
 په خولو لوند غور پر تندي نيولي، چوتي ئي هم يوه
 شڪڊلي او يوه ترلي په پنبو، د سيٽھ موتي رام د وڙو
 و گودام ته مخامخ و درپدي. اوس نو وخت د ماڻھام و.
 سيٽھ موتي رام په گودام ڪي مخامخ ناست په حساب
 ڪتاب بوخت و. دي هم و گودام ته مخامخ ولاڙو او
 سيٽھ موتي رام ته ئي ځير ځير ڪتل. د سيٽھ موتي رام
 منشي چي يو مسلمان و سيٽھ ته نزدې ڊرپه ادب
 ولاڙو، په دهه ڪي نظر شو. نابيره ئي پرده ڀڃ ڪرو چي؛
 خله دلته ولاڙي؟ ڇه ورڪ شه.

گر مه کلي
زړگي عليخېل
سیتې هم خپلي سترگي راپورته کړې او د دۀ په
خوائې وکتل.

اسد هم و برېدی او د پوډري غوندي ئې خپل
غیگر وگراوه او د تگ تکل ئې کاوه چي سیتې پرېغ
کړو.

و درېږه، دا واخله.

سیتې د لسو روپو نوټ و منشي ته ورکړو
چي دې سړي ته ئې ورکړه. اسد و درېدی چي خۀ به
راکوي.

منشي راغی او په قهر لړلې لهجه کي ئې و
اسد ته د لسو روپو نوټ و نیوو او ورته ئې ووئیل؛
آدا واخله، یو خوله تاسو نه یو خلاص، ټوله
ورخ تاسو یاست او خیرات دی. د دې وئیلوسره منشي
پرته دننه گودام ته ولاړی او اسد د لسو روپو نوټ په
مټ کي ټینگ و نیوو او یوې خواته روان شو. اوس نو
په دې لسو روپو خه خوړل پکار و، روان و چي پریوه
دکان ئې سترگي ولگېدلې چي پر لیکلي وو؛

(بې بریانی، فی پلیټ دس روپے)

زړه ئې خوشحاله شو، روح ئې تازه شو. چي دکان
ته ورنزدې شو نو د بریانی خوږ بوئې د سپر مودلاري و
مغزو ته ولاړی. زرو رغی په دکان کي پریوه چوکی

زرگی علیخېدل

کرمه گلی

کښنستی. یولس کلن ماشوم ورته راغی او ورته ئې ووئیل؛

سنگل یاډیل؟

دۀ زرد لسو روپو نوټو ورته ونيوو، هغه چي د دۀ د لاسه نوټ و اخستو نو نوټ د دۀ د لاس په خولو لوند شوی ؤ. دۀ ته ئې په تريو تندي وکتل او ورته ئې ووئیل چي؛

یه نهی چلتا.

دغه لرم، ډېر وږی یم.

ماشوم بېرته وگرځېدی او نارۀ ئې کړه.

ایک سنگل.

لږ سات وروسته ئې د اوبو ډک جگ او یو گلاس راوړو د دۀ په مخ کي ئې پر ټیبل کېښودو. دۀ زر گلاس د اوبو نه ډک کړو او په یوه ساه ئې گلاس تش کړو، بیا ئې بل گلاس ډک کړو او هغه ئې په یوه ساه تش کړو.

لس کلن ماشوم راغی د دۀ و مخ ته ئې د بریاني پلیټ کېښودو چي ورسره دوې چمچي وې. دۀ فکر او کړو چي دا یوه خود خوراک چمچه ده نو دا بله بیا چي غاښونه لري د خۀ د پاره ده؟

ڪرمه ڪلي. زړڪي عليخېل

غربت او فاقو دې حائي ته رسولي و چي د خانه
سره به لگيا و خبري به ئي ڪولي. دل سوچ ڪولو
وروسته ئي ماشوم ته بڻ ڪرو، هغه راغي

جي اور ڪيا چا پي؟

يوه پوڻستنه ڪوم. دا يوه چمچه خود خوراڪ ده
او دا بله غائب لرونڪي چمچه د خه د پاره ده؟
يه گوشت ڪيلئيه.

گوشت؟

ها جي.

ڪوم دي گوشت؟

برياني ميں هه.

ده زرد خوراڪ چمچه راوا خسته او په برياني
ڪي ئي وو هله. لاندي يوه بپخي وره د چرگ غاره
پڪبني پرته وه. ده چي ورته و ڪتل نو د خانه سره ئي
و خندل او دي چمچو ته گويا شو.

هاي چمچو! تاسو هم ڄومره د ڪارياست. چي
قد مو غت وي نو په لوي دپگ ڪي ڪارور ڪوي. چي قد
مو برابر وي نو په ڪوچني دپگ ڪبني. چي قد مو وور
وي نو د خوراڪ د پاره ياست. چي قد مو زما غوندي
بپخي ڪوچني وي نو د چاي په لڙو ڪي ڪارور ڪوي.

ڪرمه ڪلي، زريڪي عليخېل

تاسو هم عجيبه ياست، اواره چمچه، غابن داره چمچه، جالي داره چمچه، واه، عجيبه نومونه اورنگونه لري. په ڪور ڪي پيا د زنانو په لاس ڪي او د نرانو پسرود يو لوي هتتهار په توگه استعمال پري. زما خو هپري سواست، تاسو خو انساني خصلت هم لري. د هر شتمن په څنگ ڪي ياست، د افسرانو په څنگ ڪنبي، د ملايانو په څنگ ڪنبي، د سياسي ليډرانو په څنگ ڪنبي، واه چمچو واه. لکه څنگه چي هغه منشي د هندو سیتھ په څنگ ڪي چمچه و.

اسد و چمچو ته مخاطب د ځانه سره لگيا و، چمچه ئي راواخته او په برياني ئي د نس دوزخ ډکول پيل ڪړو.

ګمان

د هغې د سترگو مخته کرار کرار تیاره
 خورېده..... پنبوئې کار پرې ایښی ؤ..... وړې
 سترګې..... گول غنم رنگې شهړه ئې مړاوي
 کېدله..... د حسيني حسن وار په وار پیکه کېدی.
 وینه..... تکه سره وینه..... خنډه وینه.....
 کومه چي د هغې د مړوند څخه بتدریج روانه بهېدله ،
 په وجه پر هغې کمزوري خوره کړې وه. زړه ئې
 ډوېدی..... د نبض رفتار ئې وار په وار کمېدی.....
 د کوټې د دروازي گنډي کومه چي له دننه څخه بنده
 وه..... ته ئې ډېر په مایوسۍ کتل..... د کور ټول
 وگړي په خپلو خپلو کوټو کي داسي نتوتې وو.....
 لکه مورگان چي د پيشود وپري په خپلو سوړو کي پټ
 شوي وي.

د حسيني د لاس نبض پرې شوی ؤ..... هغې د
 خپل ژوند وروستی ساهوي اخستلې..... ساه ئې وار
 په وار تنگېدله.... او داسي تنگېدله ته به وائې چي یو
 چا د ستوني نه نیولې ده.

د شپې یوولس بجې وې..... د کور ټول وگړي
 خپلو کوټو ته د ویدېدو د پاره تللي وو. پنځوینست کلنه

گر مه گلی
 زرگی علیخېل
 غنم رنگې حسینہ کومه چي یوه ډېره هونبیاره او نیکه
 انجلی. وه خپلي انا ته دوا ورکړه او خپلي کوټې ته راغله.
 څنگه چي ئې د کوټې دروازې دننه څخه گنډي کړه او د
 خپل پلنگ خواته راوگرځېده ناڅاپه دهغې پښه د یو
 لوی شي سره ولگېده او دا ولاړه پر مخامخ پرته د شیشو
 پر گلابنی ونښته چي له کبله ئې بدبختانه د لاس نبض
 پرې شو.

لومړی خو هغې فکر وکړی چي دومره خوږنه
 دی، معمولي پرې دی، لاکن کرار کرار د ویني د زیات
 بهېدلو په وجه د دې پر سترگو تیاره خوره شوه..... ژبه
 ئې گونگه شوه..... پښو ئې بالکل کار پرېښودى.....
 دا پوه شوه چي د دې آخري وخت راغى..... دې په زړه
 زړه کي ووئيل چي

"خلگ به وائي چي حسینې خودکشي کړې ده....
 زما د جنازې لمونځ به هم د وخت ملایان نه ورکوي.... پر ما
 به قسما قسم فتوې لگېږي.... زما مور او پلار به له شرمه
 چاته مخ نه شي ښکاره کوی.... زما وروڼه به د خلگو
 پېغورونه اوري..... زما ورېندار گاني به په خپل پلرگنۍ
 کي پر ما خبري جوړوي.... لاکن زما خدایه! ته ښه خبر ئې
 چي ما خودکشي نه ده کړې". دا ئې په زړه کي ووئيل، کلمه
 ئې تېره کړه او سترگي ئې پټي کړې.

لا حاصل بشر

عشق هم کله حاصلېږي؟ او که بیا حاصل شي
 نو هغه ته مور عشق وئیلی شو که نه؟
 ریاض چي یو ډېر بڼکلی ځوان، بڼه تعلیم
 یافته، جگ نری، د مور او پلار د سترگو تور او د پنځو
 وروڼو تر ټولو کشرنازولی ورور و. یوه خور ئې
 درلوده چي هغه ئې هم د ماما و زوی اسفند ته واده
 کړې وه.

کله چي ریاض د څوارلسم ډگری تر لاسه کړه نو
 په یوې پراوئوټ کمپنی کي فیله آفسر ولگېدی.
 خپل د قابلیت له لاري ورځ تر بله د ترقی په څواروان
 و. کله به کراچي کله به اسلام آباد او کله به د مري
 غوندي بڼکلي سیمه کي د ورکشاپ د پاره د کمپنی د
 خوالېږل کېدی.

کمپنی چي وکتل چي ریاض ډېر محنتي او
 قابل ځوان دی نو ئې د کمپنی فنانس (مالیات) آفسر
 پرچوکی کښېنوی. د ټولي کمپنی کهاته د ده په لاس
 کي وه، د ټول تور او سپین مالک و، کمپنی هم ورځ په
 ورځ ترقي کوله.

ڪرمه ڪلي، زريڪي عليخېل

يوه ورڃ ڊڪمپني جي، ايم (جنرل منيجر) ڊي
 خپل دوتر ته راو غبستي، ده ته ووئيل چي "نن نن به
 تاسو لاهور ته رواني، داستا سو ٽڪٽ ڊي، هلته په
 لاهور ڪي ستا سو ڊاسٽوگني په يو ڊپر بنه هوٽل ڪي
 بند و بست شوي ڊي، سبا ستا سو ڊمسٽر انور سره ما
 ميٽنگ فڪس ڪري ڊي، هاڏا فائل واخله، اوس اوس به
 ئي سٽي ڪري، په ڊي فائل ڪي هغه ٽول ڊيٽيل ڊي
 چي ڊڪوم به تاسو په ميٽنگ ڪي ڊسڪس ڪول وي".
 "ضرور سر، تاسو بي فڪره شئي". رياض فائل
 او لفافه ڪني و اخستله او خپل ڪيبن ته ڪني روان شو.
 ماز ڊيگري رياض ڊڪوتي ائيرپورٽ ته ڊوٽر په
 گادي ڪي ولاڙي. په جهاز ڪي ڪنپنستي او ڊوٽر
 ساعتو سفر ڪولو وروسته لاهور ته ورسپي. گادي
 تياره ورته راغلي وه، ڊي ئي سيداها خپل ٽاڪلي هوٽل
 ته ورسوي. هلته خپلي ڪمري ته ولاڙي. دل ڊرام ڪولو
 وروسته ئي ڪمري ته ڊوٽر راو غبستله. ڊوٽر
 خورولو وروسته ئي ڊميٽنگ فائل راو اخستي، بنه
 ئي سٽي ڪري. گهري ته چي ئي وڪٽلي نو ڊشيپي يوه
 بجه شوپي وه. فائل ئي ڊڄنگ پريٽيل ڪنپنسووي او
 ويده شو.

ڪمره ڪلي

زريڪي عليخېل

سهار چي را پورته شو نو ئي حان تيار ڪري.
ناشته ئي په خپله ڪمره ڪي و ڪره او د ميتنگ په خوا
روان شو. د ميتنگ حاي هوٽل ته نږدي و. د پرون
ماخوستن گادي، ورته راغلي وه. دي ئي د ميتنگ
حاي ته ورسوي. نيمه ورخ ئي په ميتنگ ڪي تيره ڪره.
ميتنگ ئي بنه ڪامياب شو. دهغه حاي چي را ووتی نو
ئي په فڪر ڪي ديوه ملگري دا خبري راغلي چي لاهور
د حسن بنار دي. په لاهور ڪي حسن پرېمانه دي. چي شه
دي زره غواړي هغه پيدا ڪڀري په ڪنبي. د بنائستو او
تنڪيو انجونو ڪمي نشته. ڊپرو خلگو دا تنڪي غوٽي
حاصلي ڪري دي او خپل ٽول ژوند ئي ورسره تڙلي دي.
ڊپرو خلگو بيا په لڙو پيسو صرف د سات تڙي د پاره د
دي تنڪيو غوٽيو خوند اخستي دي.

رياض اول حل لاهور ته راغلي و. د حسن وليدلو
ته لڙو اله شو. زره ئي و غوڻت چي د سات تڙي د پاره نه
بلڪي ڪه دي د ژوند ملگرتيا د پاره د حسن په بازار ڪي
يوه حسينه تر لاسه ڪره نوبه دي ژوند هوساشي.

په گادي، ڪي ڪنڀنستي، د گادي ڊرائيور ته
ئو ووييل چي "مينار پاڪستان ته درخه". هغه هم دي
مينار پاڪستان ته بوتلي. هلته د مينار پاڪستان په سبزه
زار ڪي وگرڇڏي. هيڇ يو داسي حسن ئي په نظر نه شو

ڪرمه ڪلي زريڪي عليخېل

چي دده د زره تسكين ئي ڪري واي. بياراغي پريو
بينچ ڪنبنستي. دلاري په آبله خوا مخامخ پريينچ يوه
بنخه ناسته وه. د رياض چي په ڪي پام شو نو بنخه ورته
لږ غوندي پريشانه بنڪاره شوه. چي بنه په غور ئي
ورته وکتل نو په خهره ڪي ئي سترگي بنخي شوې. ډېره
بنائسته وه. د حسن يوه مجسمه وه. غټي غټي توري
سترگي، تک تور وپنستان، تک سره لاکن لږ پنډ
شونډان. رياض د دې بنخي په حسن ڪي لاهو شو،
ولاړي ورباندي عاشق شو. رياض د بنخي په حسن ڪي
لاهو وچي د بنخي هم په رياض ڪي پام شونو د لږ
ساعت وروسته د خپل بينچ خخه را ولاړه شوه او د
رياض د بينچ په خوارا روانه شوه.

کله چي دارا روانه وه نو رياض د دې په تگ او
وجود ڪي پام شو. په يو داسي انداز ڪي را روانه وه چي
د سڙي د وجود ٽول وپنستان ورته جگ درېدل. په ډېر
زاکت، په سرو شونډو مسڪي راغله د رياض په څنگ
ڪي پريينچ ڪنبنسته.

"اسلام عليکم" چي څنگه ڪنبنسته نو ئي رياض ته
سلام وکړو.

"و عليکم" رياض په حيراني ڪي نيم جواب ورکړو.

ڪرمه ڪلي زريڪي عليخېل

"ما چي ڪله تءُ وليدلې نو په اول نظر کي درباندي عاشق شوم. ستا تر راتگ پوري ما تءُ په خپل تصور کي حاصله ڪرې هم وي، ما تءُ خپله دنيا هم ځرځولې وي، ما ستا رنگه بنائسته چرته په ژوند هم نه وه ليدلې، واه، د قدرت څومره بنائسته تخليق ئي. خو افسوس چي تا څوڪ نه شي حاصلولاي. ستا سره عشق لا حاصل عشق دي. زه شايد د دنيا واحد کس يم چي د لږو ساعتو د پاره ستا رښتوني عاشق شوم. لاکن زه دعا کوم چي زما رنگه دي بل څوڪ دا ستا په شان بنائست باندي عاشق نه شي."

"وه ڪيون؟" بنځي په حيرانتيا کي ځني وپوښتل.

"زما په خيال چي په پښتو پوهېږي؟"

"هاں میں پشتو سمجھتی ہوں، کیونکہ میرا زیادہ تر تعلق پٹھانوں سے ہے"

بنځي په جواب کي راته ووئيل.

"اچھا آپ نے وہ عشق والی بات کیوں کی؟" بنځي وپوښتل.

"هغه په دې چي تءُ په بني آدم کي لا حاصل بشر ئي. د نرانو و جنسي جذباتو ته تسکين خو بخښلی شي، لاکن و نرته خپل ټول ژوند او وراثت نه شي ورکولاي."

لوبته

شاله چي څنگه د دلبر و دکان ته ننوته نو د دلبر
پر مخ د خوشحالی وړانگې ښکاره شوې. شاله راغله
په دکان کي پریوه پرته چوکی کښېنسته. پنځوینست
کلنه شاله د دلبر معشوقه وه، معشوقه هم داسي چي هر
څه ئې د دلبر نه قربان کړي وو. دلبر هم پر شاله مئین و،
خو صرف د شاله پر ښائسته او ځوان بدن. شاله مخامخ
ورته په چوکی ناسته وه، ټکری ئې په سر و خونیم، ښځ
ښځ ئې دلبر ته کتل چي دا وخت و دوو ښځو ته ئې
کپړې (رختونه) ورنښکاره کول. تر اوسه شاله هیڅ یوه
خبره نه وه کړې، غلې ناسته وه. لږ ساعت وروسته
دواړو ښځو دلبر ته روپی وړکړې، دلبر کپړې ورته په
یوه کڅوڼه کي واچولې او ښځي د دکان نه ووتې. شاله
زررا ولاړه شوه د چوکی نه دلبر ته نږدې پریښچ
کښېنسته. دلبر هم راغی د شاله په څنگ کي
کښېنستی، هغه هم دومره نږدې چي د شاله د وږې سره
ئې وږه لگېدلې. شاله لږ وڅکېدلې. "دا دومره ورځي
چپري وې ظالمي، خو په انتظار انتظار دي ویلي کرم".
دلبر ورته په مینه او گیله منه لهجه کي ووئیل.
"زه هم دغه غواړم چي زما په انتظار کي ویلي
شې". شاله هم په نخرو کي ورته ووئیلې.

گر مه گلی زرگی علیخېل

"ستا خوبنه ده، خپل عاشق بنه کړوه، ته زوروره ئې، ته د هر شه کولو اختیار لرې". دلبر په جواب کي ورته ووئیل.

"په را روانه جمعۀ زما د ورو واده دی، یوې دوې بنې ډکي جوړې را بنکاره کړه".

دلبر ولاړ شو، د شلف نه ئې درې څلور جوړې کپرې را واخستې چې بېخي بنائستې او گرانې معلومېدې.

"دا خو ډېرې بنائستې جوړې دي، په خو دي؟". شاله پر کپرو لاس تېر کړی او ځني وې پوښتل.

"ستا د پاره دا قیمت نه لري، تر تا جا دا جوړې". دلبر په جواب کي ورته ووئیل، د شاله فکر په جوړو کي و خود دلبر سترگي او فکر د شاله په وجود کي و. شاله غلې وه، دلبر پوه شو چې گوانن دي کار جوړ دي، راځه یو وار ئې بنکله کړه.

"شاله!" نن خومي ارمان را پوره کړه"

"کوم ارمان؟"

دلبر راغی په څنگ کي بیا ورته کښېنستی، ورته ئې د شاله د وړې سره لگېدله، شاله خاص باک نه په کي ووهی، "یو وار دي بنکلول غواړم". دلبر په داسي انداز کي ورته ووئیل چې شاله لېږ و ډاره شوه زر

گر مه کلي
 لږ ځني لږي شوه. "دلته؟... يا دلته نه... بلکي اوس
 نه، بل وخت."
 "بيا کله؟... هر وخت مي لکه کتو پراور
 خوټکوې."
 د لږ سوچ کولو وروسته شاله ورته ووئيل "د
 واده په ورځ."
 "قول دی... بيا خوبه انکار نه کوي؟" دلبر
 ځني وپوښتل.
 "زه ټوله تر تا قربان زما جانانه... خو اوس او
 دلته نه." شاله په جواب کي ورته ووئيل.
 "نو بيا چري به سره وينو؟" دلبر زر ځني
 وپوښتل او په داسي انداز کي ئي ځني وپوښتل لکه
 سم د لاسه دي سبا جمعه شي.
 "د واده په ورځ کله چي دوی پر ورا (جنج) ولاړ
 شي نو به زه دلته راشم، بيا چي چري ستا خوبه وه هلته
 به ولاړ شو خو صرف د دوو گهټو د پاره." شاله په
 مسکي کي جواب ورکړ او د تلو د پاره ولاړه شوه.
 دلبر هم ورسره ولاړ شو. جامي ئي ورته په يوه کڅوڼه
 کي واچولې او رخصت ئي کړه.
 د جمعې ورځ شوه... ماسپښين ورا تياره
 شوه... شاله د ناخوبي او ستريا بهانه وکړه په ورا کي

ڪرمه ڪلي
 زري ڪي عليخېل
 د تلو خنه پاته شوه.... خنگه چي ورا ولاږه نو شاله زر
 زرت ڪري په سر ڪړي، د ڪوره ووته او نږدې د بنځو د
 جامو مار ڪي ته ولاږه. دلبر ورته په انتظار و.....
 خنگه چي شاله د ڪان ته راغله نو دلبر په گيله منه لهجه
 ڪي ځني وپوښتل. "خومره ځنډ دي و ڪړو؟"
 "ورا و ځنډ پله، زه ځوله وخته لاتياره وم."
 جواب ئي ور ڪړو او راغله پريوه چو ڪي ڪښنسته.
 "د ڪښنستو وخته نه لرو، هه چي ځو." دلبر
 ورته په ولاږه ولاږه ووئيل او د تلو اشاره ئي ورته و ڪړه.
 "چېري ځو؟"
 "ما ديوه ملگري خنه گاډي راوستلې ده، ځو
 چکرو هو بېرته زر راځو."
 "داسي نه چي ناوخته شي؟"
 "نه ناوخته ڪېږي، زر راځو، ته درځه." دلبر د
 تاڏيلي په انداز ڪي ورته ووئيل.
 "خو دلې به مجلس و ڪړو، د دباندې تلو خه
 ضرورت دي؟". شاله ورته ووئيل.
 "تاله ما سره قول ڪړي و، اوس ځوره بي قولې
 مه ڪوه". دلبر په گيله منه لهجه ڪي ورته ووئيل.
 شاله لږ سوچ و ڪړو، بيا ئي يوه سره اسو پلي
 و ڪړه او ولاږه شوه "درځه، خو ځوره زربه راځو."

گر مه کلی، زړگی علیخېل

دلبر هم خوشحاله شو، د خُلي نه ئې ووتل
"خود، خود، ستا حکم په سر سترگو."

شاله ته ئې ووئیل چې "ته اول درووزه، د
مارکیت د باندي یوه سپینه گاډی، ولاړه ده، دهغې سره
و درېږه، زه د کان بندوم درېسې درخم."

شاله هم "سمه ده" ورته ووئیل، مخ ئې په
ټکري کې بڼه پټ کړې او ووتله ولاړه د مارکیت
د باندي د یوې سپینې گاډی سره ودرېده. لږ ساعت
پس دلبر هم راغی. دواړه په گاډی کې کښېنستل. شاله
د دلبر سره څنگ کې مخ سیت کې کښېنسته. دواړو د
مینی درازو نیاز خبري کولې. لږ ساعت پس گاډی د
په یوه سرمایه داره علاقه کې د یوې بنگلې مخته
و درېده. شاله د دلبر څخه په تجسس کې وپوښتل. "دا
مور چپري راغلو، دا د چا کور دی؟"

"دامي د یوه ملگري کور دی، هغه اسلام آباد
ته تللی دی، بنگله ئې خالي ده چا بې ئې ماته را کړې
ده." دلبر د دې جواب سره د گاډی نه شپوه شو. د جیب
نه ئې چا بې را وایستله او د بنگلې دروازه ئې په
خلاصه کړه. بېرته راغی گاډی، ئې نښاسله. د گاډی نه
شپوه شو ولاړی دروازه ئې بېرته بنده کړه. شاله لا
هغسې په گاډی کې لږ فکر منده ناسته وه. دلبر راغی د

ڪرمه ڪلي
 زريڪي عليخېل

شاله د خواد گهاڙي، دروازه ئي خلاصه ڪرہ "بي غمه
 راعه، شوڪ نشته، صرف ما او تايو." دواڙه دننه
 ولاڙل، په ٽي وي لانچ ڪي پريوه صوفه سره ڪنڀنستل،
 شاله لڙ خوف اخستي وه، دلبر پوه شو چي شاله
 خوفزده ده نوئي زرد چاي او جوس پوڀنتنه وڪرہ. شاله
 د جوس فرمائش وڪرو. دلبر ولاڙ شو د پخلنجي
 (ڪيچن) خواته ولاڙي. شاله غٽ ٽڪري له خانہ لڙي
 ڪرو او په غاڙه ڪي ئي پروت نري ٽڪري ئي په سر ڪرو.
 په نوي جامو ڪي ڊڀره زياته بنائسته بنڪار ڀڊه. هسي
 هم ڊڀره بنائسته وه. دلبر هم د دوو گلاسونو جوسانو
 سره راغي. څنگه چي ئي پر شاله سترگي ولگڀڊي نو
 ئي د بدن ٽول وڀنستان جگ جگ ودر ڀڊل. وي ويئل
 "شاله ته په ڊي جامو ڪي ڊڀره بنائسته بنڪاري."
 "د چا تحفه ده، هن؟" شاله په مسڪي شونڀو د
 دلبر د تحفي تعريف وڪرو. "دا جوسان دي له کومه
 ڪرو؟" شاله د جوس گلاس د دلبر څخه ونيوي او ځني
 وي پوڀنتل.
 "ملگري مي راته ويئي وي و چي فريج د هر ڇه
 خوراڪي او ڄنباڪي شيانو ڇخه ڊڪ دي."
 "شاله!"
 "هن"

"خپل قول خودي په یاد دی"

"کوم قول؟" شاله په نا انجانہ انداز کي جواب ورکړی. دلبر د جوس ګلاس په لاس کي پر صوفه باندي نور هم شاله ته ورنږدې شو. دومره ورنږدې شو چي وږه ئې د شاله د وږې سره جنګېدلہ. شاله هم د جوس يو غورپ (ګوټ) وکړو. دلبر نېغ نېغ د شاله مخ ته کتل، يو لاس ئې د شاله په غاړه کي ورواچوی په دا بل لاس کي ئې د جوس ګلاس و. شاله د جوس بل غورپ هم وکړو. داسي ئې نيم ګلاس جوس تمام کړو، دلبر تر اوسه يو غورپ جوس هم نه و څښلی. دلبر و شاله ته نور ورنږدې شو، د شاله پر سر و نړيو شونډو باندي ئې خپل په برېتو کي پټ شنه شونډان کښېښوول. دې ښکلول د شاله وجود د هيله غوندي کړو او د دلبر په وجود کي ئې يو نادیده حرارت پيدا کړو. دا عمل څو ځلي تکرار شو، دې ځلي د دواړو شونډي يو د بل سره پيوست شوي، د دلبر لاس د شاله پر سينو و موبنتی او د شاله سترګي چي سرې بخوني اوبنتي وې به يو وار بندي او بيا خلاصي شوې.

د دلبر حال اوس داسي و چي بالکل د ټينګېدو وتلی و. نرينه شهوت ئې په واک کي نه و. د دواړو شونډي او وجودونه يو د بل سره پيوست وو. شاله

اوس په خپل سود کې نه وه، هغه مکمله د دلبر په غېږ کې لکه یوه لوبته پرته وه. د دلبر لاسونه او شونډې دواړه د شاله د وجود په منښلو او څېښلو کې پوره پوره سرګرم عمل وو. حتی چې کوم ارمان د دلبر و هغه پوره شو، د خولو ډک پکې یوې خواته پر صوفه پرېوتی، پورته ئې چت ته رږ ډر کتل او غټې غټې ساهوي ئې اخستې. دده ارمان د شاله د رضا بغیره پوره شو. ولي چې شاله دا وخت بې سوده وه. د تل د پاره بې سوده وه. هغه یوه لوبته وه چې دا وخت د لبر د لوبو تسکین ئې کاوی. کله چې د دلبر شهوت بڼه سوړ شو نو شاله ئې وښوروله، هغې ته ئې ږغونه وکړل لکن د شاله د ځلې هیڅ ږغ نه راوتو، دلبر پوه شو چې په شربت کې رانه د نشې دوازیاته شوې وه، لږ ساعت پس به په سود کې راشي. لکن هغه لږ ساعت تر نیمې شپې ورسېدی. دلبر ډېرې هڅې وکړې چې شاله په سود کې راولي، خو شاله په سود کې نه راغله، هغه به ولي په سود کې راتله، هغه د تل لپاره بې سوده شوې وه، دیوې لوبتي په شان چې نه خنډېدی شي، نه ژړېدی شي، نه ږغېدی شي، نه اورېدی شي، نه ګرځېدی شي او نه کېښستی شي. بس پرته وي د ماشومانو په غېږ کې. هغه که هر څه باندي کوي کولای ئې شي.

گر مه کلي زړگي عليخېل

دلبر پوه شو چي شاله د تل لپاره بې سوده شوې ده. اوس لار ځني ورکه وه، هر څه سوچ چي ئې وکړو خو په يوه نتيجه نه رسېدې. په ډېره پرېشاني کي ئې پر ځان لعنتونه وئيل، خپل د سرو بښتان ئې شکول خو هيڅ فائده ئې نه وه.

ناڅاپه ئې په دماغ کي يو شيطاني خيال راغی. د شاله بې سوده وجود ئې د گاډۍ په ډيکۍ کي واچوی، وبنگلي ته نږدې د غره په څوئې گاډۍ روانه کړه. هلته ئې په يوه ژوره کنده کي د دې بې سود وجود وغورځوی او په تاذيله دهغه ځای نه د ښار نما خپلي علاقې خواته راغی.

څو ورځي تېري شوې، د يوه شپانه په اطلاع د شاله وروڼو د پوليس په مدد په هغه ژوره کنده کي د شاله په وينو لږلي شلېدلي جامې او سيندل وموندل. ټول وجود ئې د غرو گيدرانو او چغالانو خوړلی ؤ. اوس د شاله وجود هغه لوبته هم نه ؤ پاته. د جامو او سيندلو په مدد سره د کور خلکو د شاله مړی وپېژندی. د سر کهوپړی او څو نور هلوڼه ئې په يوه بوجۍ کي واچول رائي وړل کلي ته. بيا ئې د کلي په هديره کي دا بوجۍ خاورو ته وسپارله. د شاله په کور کي ترډېرو ورځو د ښځوله خواد غم ماتم کېدی. د فاتحې کمبلي

ڪرمه ڪلي
ذريڪي عليخېل
خوري وڃي، خلگ تليل راتليل، دعاگاني پسي ڪڍڻي،
خوانان لگيا وو دعاهه راغلو خلگو خدمتونه ئي ڪول،
دلبرهم لگيا ووراغلو خلگو ته ئي يخ يخ شربت
ورڪولو او د خلگو تنده ئي ورماتوله.

نڅبڼه

د ډاکټرانو د رپورټ مطابق د شمی په غونډه پښه کې د مردار زخم په وجه د کینسر جراثیم خور شوي وو. اوس به دا پښه پوره له بېخه پرېکول غواړي. گڼې دا جراثیم به پورته په ټول وجود کې خور شي. شمی له تېرو دوو هفتو په شوکت خانم هسپتال کې داخله وه. د غړي د زخم د خرابېدو په وجه دهغې ټوله پښه ستر پايه پرسېدلې او تکه شنه او بنتې وه. حالانکې په سر کې د ايو معمولي زخم ؤ. داسي زخمو نه اکثره زر جوړ شي او داغ ئې هم ولاړ شي. لاکن د شمی بدبختي وه که دهغې د شوگر ناروغي وه چې معمولي زخم ئې په يونه جوړېدونکي ناسور بدل شو.

خان اکبر چې د شمی خاوند ؤ نه پوهېدی چې دا زخم د شمی پر غړي څنگه جوړ شو. دوی له کوټي څخه دوې هفتې مخ کې لاهور ته د شمی د علاج د پاره راغلي وو. د کوټي ډاکټرانو و شمی ته جواب ورکړی ؤ او د شوکت خانم کینسر هسپتال لاهور ته د تلو مشوره ئې ورکړې وه.

شمی چې د خپل خاوند خان اکبر سره ئې د واده پنځلس کاله تېر کړي وو، څلوېښت کلنه چاغه، غنم رنگې او د جگ قد خاونده بنځه وه. يو زوی لس کلن، دوې لونيې اته او شپږ کلني ئې درلودې. خاوند خان اکبر به هر وخت په سفر

ڪرمه ڪلي. زريڪي عليخېل
 ۽ دلاري ڊرائيور ۽ نوپر ڪور به ڊپر ڪم ۽. ٻه دوو هفتو ڪي به
 يوه يا دوپ شپي ڪورته راغي، بيا به نوري ورعي د ملڪ په
 پلا بيلو سيمو ڪي به ئي د مسافري شپي سبا ڪولي.
 د خان اڪبريو ڄوان، جره، د پرش ڪلن گاوندی لطيف
 چي د خان اڪبر په غير موجودگي ڪي دده د ڪور د دباندی
 ضروريات به ئي ورپوره ڪول، دشمي سره ئي بنه ناسته
 پاسته جوڙه ڪڙي وه. بنه سرڪاري نوڪري ئي درلوده، بنهي
 پيسې ورسره وي، هر وخت به بنه تيار گرڄي دي. لطيف د خان
 اڪبر په مخ ڪي ڪوچني رالوي شوي ۽، پر لطيف ئي ڊپر
 اعتماد او باورو، لطيف به هم د خان اڪبر ڊپر عزت ڪاوه.
 شمي چي له ڊپره موده ئي د لطيف سره په زڙه زڙه ڪي
 په شدت سره مينه درلوده او په ڄله ئي ورته نه شو وئيلاي
 يوه ورع چي خان اڪبر په مسافري تللي ۽ لطيف د حال احوال
 د پاره د خان اڪبر ڪورته راغي. ماشومان ٽول سڪول ته تللي
 وو، شمي په ڪور ڪي يوازي وه، داسي نه چي داد لطيف اول
 ڄل ۽ چي شمي په ڪور ڪي يوازي وي او دي دي راشي. خو
 نن شمي ورته خان بنه سينگار ڪري ۽، لطيف ئي په خپله
 ڪوته ڪي پرپلنگ ڪنهنوي، دا ورسره په څنگ ڪي
 ڪنهنسته، لطيف ته ئي په مينه ڄير ڄير ڪتل، لطيف اول خو
 سم نه پوهي دي او لڙوار خطا غوندي ۽ لاکن لڙ ساعت
 وروسته ئي سر خلاص شو چي دشمي ڄهه اراده ده. شمي

گر مه کلي زړگي عليخپل

ورته د خپلي ميني اظهار وکړی او لطيف هم د خپل هوس د سرپدو د پاره "هو" وکړه.

لطيف جره حوان، وينه ئې توده او شمی تجربه کاره. دواړه په مينه کي دومره غرق ول چي شمی خپل ټول وجود و لطيف ته ور سپارلی ؤ او لطيف د شمی د وجود د هر اندام نه خوند اخستل خپل حق گڼلی ؤ. لطيف د تندی حوانی په جوش کي د شمی پر چاغ او لوخ غړي خله کښپوده او دومره په شدت سره ئې غابښ پر ولگوی چي د شمی د خلی نه د درد د شدت په وجه يوه داسي چغه ووته لکه يو خوک چي بل کس په چاره ووهي.

شمی لطيف يوې خواته پوري وهی، کښنسته او خپل غړي ته ئې په حير وکتل، پر غړي ئې د وينو د شاخکي په شان تک سره، د غابښو نشانونه ول، شمی په گيله منه او ژرغوني انداز کي لطيف ته ووئيل. "ولي ظالمه! داسي خوک کوي؟"

لطيف په مسکي کي ورته جواب ورکړو چي "دازما د ميني نخبه ده، دا به تر مرگه ستا پر غړي وي." په دا بله ورغ د شمی د پښې د پرېکولو نېټه وټاکل شوه. د شپې د پښې د درد د شدت په وجه شمی پور پرېکړی او د لطيف د ميني نخبه ئې د تل د پاره د حان سره گورته يووړه.

ویلن

ما چي دهغه سترگي وليدلې نو وډار شوم.
 تكي سرې، پرسېډلي، اوږده اوږده برېتونه، وېښتان
 ئې هم له اندازې اوږده وو. په لاس ئې د گهرې پر خای
 رنگارنگ سپنسي راتاؤ کړي وو، يوه پانچه (پاټخه)
 ئې کښته او د ابله ئې پورته وه، خادر لږ په وږه او زيات
 په ځمکه پروت، سگریت په لاس کښي، د گربوان تنی
 ئې خلاصي، په غاړه کي ئې لاکټان خوړند، بیره سينه،
 په غوږ کي ئې د لمر گل ټومبلی زما مخي ته راغی لکه
 دی چي د دې علاقې، کلي شوده (بدمعاش) وي.

"څوک ئې او دلته څه کوي؟" دې شوده رانه په
 داسي انداز کي پوښتنه وکړه لکه، ته وائي دی به د
 پښتو فلمانو هیرو وي.

"زه دلته د یو ملگري کورته روان یم." ما ورته ښه په
 شرافت او اخلاق جواب ورکړو.

"څه چي بيادي دلته ونه ويښم، گني
 هاهاهاهاهاهاها." د لاس د گوتونه ئې توپنکچه
 جوړه کړه، ښه په رعب داره آواز او کړس کړس خندا
 ئې راته ووئیل، ناڅاپه ئې په یو ډېر ښکلي کم عمر
 هلک سترگي ولگېدې، ماته ئې ووئیل چي "زما

گر مه گلی

زړگی علیخېل

کو کور اگی گنې نن به ته راڅخه ژوندی نه وای تللی،
هاهاهاهاها "دائې ووئیل او دهغه بڼکلي کم عمر
هلک په خواروان شو.

زه هم د ملگري کورته روان شوم او د خان سره
مي فکر وکړو چي دا بيا څه بلا و؟ دا څنگه حرکت ئې
وکړو. خو خیر، زه د گل خان کورته ورسېدم هغه سره
مي علیک سلیک وکړو او ورسره په جبره کي
کښېنستم. د ډوډی خورلو په وخت راته یاد شو چي
تاخویو هیرو په لاره لیدلی و.

"یاره گل خانه! دلته په لاره کي مي یو ځوان
ولیدو، سم د خانه ئې حسن سواتی (د پښتو فلمانو
هیرو، ویلن) جوړ کړی و. ماته ئې وئیل چي چپري
ځې؟ ما جواب ورکړو چي د ملگري کورته. نو په بڼه
بارعب انداز کي ئې راته ووئیل چي ځه، بیا دي دلته
ونه وینم، خدای دي دهغه تنکي بڼکلي هلک سره بڼه
وکړي، که هغه هلته نه وای بڼکاره شوای نو خدای خبر
چي دي ځوان به له ما سره څه کړي وای".

ما چي خبره پوره کوله نو گل خان په کړس
وخنډل، زه ئې حیران کړم چي دا ولي خاندی؟ خو پرتله
ئې زر د ځلې او د څهرې نه خندا او د خندا آثار داسي
ورک شول لکه د کوچ نه چي وپښته وباسې.

ڪرمه ڪلي زريڪي عليخېل

"ياره زريگيه! داهيرونه دي، خودهيرو گيري په وجه
ئي خپله مورمه ڪړه.

"مورمه ڪړه؟" زه ئي هڪ پک حيران ڪړم.

"هو، مور".

"څنگه؟"

"هغه داسي چي دي حوان د پښتو فلمونه ډېر
کتل، بيا يو ورځ ده يو داسي فلم او کتو چي په هغه کي
هيرو خپله مورمه ڪړي. دا خبره وه چي دا حوان کله
کورته راغي نو مور ئي کتغ نه و پڅ ڪړي، پخو و به ئي
څنگه؟ د پيسو درک نه و، حوان زوي ئي ټوله ورځ په
سينماگانو کي ورک و، بنکلو تنکيو هلکوانو پسې به
ټوله ورځ گرځېدو. خبره دومره وه چي دي حوان دوه
ډزه (مرمي) خپله مور وويشته. خو ورځي ورک و، خو
بيا پرته را پيدا شو، خپل او خپلوان هيڅ نه ورته وائي.
اوس ئي دماغ کار نه کوي، که کوي نو صرف داسي
چي دي هيرو دي او هيرو انسان ورته ويلن بنکاري.
چېرته چي يو بنکلي هلک وويني نو ورپسې شي. د
کلي د ماشومانو بڼه سات په تېر دي."

گل خان چي دا کيسه راته وکړه نو د وجود ټول
وېنستان مي جگ ودرېدل، ما ورته وئيل چي "دا خو
هيرونه دي، دا خو ويلن دي. که تاسو هيرو ورته

گر مه کلي
زړگي عليخېل
واياست نو دا تا سود هغې سپين سري سره بد کوي
کومه چي دده غوندي بې غيرت انسان د لاسه له دې
دنيا نه ولاړه.

پای

Download from: aghalibrary.com